

EIKITE, PASAKYKITE

. . . liudija, ir sesute ten gale, aš manau tai išreiškia ši daina:

O, Dievo meilė, kokia nuostabi ir tyra!
Kokia beribė ir stipri!

Kokia tai diena mums! Dabar, prieš pat malda, tiesiog tyliai, palenkę galvas, sudainuokime tai Viešpačiui. Tiesiog, Teddy, jei nori, sugrok mums nediduką akordą. Ir tiesiog sudainuokime tai. . . palenkę savo galvas, užmerkę akis, tiesiog prieš pat malda.

O, Dievo meile, kokia turtinga ir tyra!
Kokia neišmatuojama ir stipri!

Ji per amžius. . . [Tuščia vieta juostoje—Red.]

² Jei rašalas, visas vanduo pavirstų rašalu, ir visas dangus būtų padarytas iš pergamento, ir kiekvienas stiebelis žemėje – plunksna, ir kiekvienas žmogus būtų raštininkas, vis tiek tai negalėtų išreikšti Dievo meilės puolusiai Adomo giminei. Dėkojame Tau, Tėve, už tą brangų Viešpaties Jėzaus Kraują, už tą atmintiną prisikėlimo rytą, ir už Tavo atperkamąją meilę, kuri šiandien Šventosios Dvasios dėka išliejama mūsų širdyse. Įvesk mus į bendravimą su Juo, Dieviškuoju, Kūrėju. Įvesk mus į brolybę žemėje, kuri niekam negali prilygti. Jokia ložė, joks įžadas niekada, niekada neprilygs iš naujo gimusiųjų vyrų ir moterų brolybei. Ir amžinai bus šventųjų ir angelų giesmė!

³ Mes meldžiamės šiandien, kad Tu palaimintum viską, ką mes darome, stengdamiesi išreikšti mūsų—mūsų širdyse esanti dėkingumą Tau, už tai, ką Tu dėl mūsų padarei. Ir suvoktume šį rytą, kad ne tik mokinių širdys apsidžiaugė, Marijos ir Marijos Magdaliėtės, bet taip pat ir mūsų, Tavo mokinių šiandien, mūsų širdys džiaugiasi ta valanda, kurioje mes sužinojome, kad Jis nėra miręs, bet gyvas. Tegul Jis visada lieka gyvas mūsų širdyse, mūsų tarpe. Mes prašome Jėzaus vardu. Amen.

Niekada niekas negalės išreikšti prisikėlimo!

⁴ Taigi, šį prisikėlimo rytą, tai dabar yra nuostabus laikas nedideliems renginiams bažnyčioje, tai, kai motinos pašvenčia savo kūdikius. Tai kažkas naujo, kas papildė jų namus. Jiems atėjo tam tikras naujas palaiminimas. Ir atsidėkodamos, jos nori atiduoti juos Dievui.

⁵ Ir tuomet, po rytinio pamokslo, mes melsimės už ligonius, kad jūs būtumėte prikelti iš savo ligos į naują sveikatą. Tada iš karto po to, tiems, kurie nebuvo pakrikštyti, mes ir tam turėsime prisikėlimą; palaidojimą vandenyje, kad prisikeltumėte naujam gyvenimui. Visame kame prisikėlimas šį rytą, prisikėlimas! Mūsų širdys tampa laimingos ir neapsunkintos, kai mes

dainuojame dainas ir klausomės kaip kiti liudija, apie šį nuostabų prisikėlimo rytą. Mes žvelgiame į lauką ir matome, kad ir Dievas tuo džiaugiasi, medžiai prisikelia.

⁶ Prieš kurią laiką Kentuckyje, mes su ponu Vud medžiojome voveres, ir mes užsukome į vieno žmogaus valdas. Tas vyras galbūt dabar sėdi čia, kiek aš žinau. Ir jis buvo laikomas netikinčiu. Brolis Vud paklausė jo, tarė: „Ar aš galiu medžioti voveres jūsų teritorijoje?“

Jis atsakė: „Taip, Vudai, gali medžioti voveres. Gali eiti“.

Jis pasakė: „Na, aš atsivežiau savo pastorių“.

⁷ Ir jis tarė: „Vudai, tu nori man pasakyti, kad esi taip žemai puolęs jog tu visą laiką turi su savimi vežiotis pamokslininką!“

⁸ Ir taigi, jis pasikvietė mane kad—kad pristatytų. Ir tas vaikinukas buvo sakęs, kad jis buvo gana kietas vyrukas. Kiti jam tai pasakojo, bet jis nematė nieko, dėl ko galėtų patikėti.

⁹ Ten stovėjo obelis, nuo kurios aš nuskyniau obuolį. Tai buvo rugpjūtyje. Ir aš paklausiau to džentelmeno, aš pasakiau: „Kiek metų šiam medžiui?“

¹⁰ Jis atsakė: „Kažkur apie trisdešimt metų“, – ar panašiai. Jis pasodino jį.

¹¹ Ir aš paklausiau: „Jūs skynėte obuolius nuo tada, kai ji pradėjo nešti vaisius?“

- Taip, pone.

¹² Aš paklausiau: „Kas vyksta su šiuo medžiu? Jeigu jūs pažvelgsite į jį, dabar rugpjūtis, visą laiką buvo karštas oras; bet dabar nuo šio medžio krenta lapai, ir syvai palieka šakas, nusileisdami į šaknis. Jeigu jie liktų čia viršuje per žiemą, to medžio daugiau nebeliktų; bet jie nusileidžia į žemę, kad pasislėptų nuo šaltų vėjų. Jeigu jie liktų čia viršuje, medis mirtų, daugiau nebeišaugintų obuolių. Bet jie nusileidžia, kad pasislėptų šaknyse, kad sekančiais metais sugrįžtų ir iš kažkur išaugintų jums obuolius, ir lapus“.

¹³ Ir aš paklausiau: „Taigi, pone, aš—aš meldžiu, pasakykite man, koks Protas liepia tiems syvams palikti medį, dar prieš pradėdant šalti, ir nusileisti į šaknis, kad pasislėptų? Jeigu jūs galite man pasakyti, kas tai daro, ir paaiškinti tai man, kas tai daro, tuomet aš jums parodysiu Dievą“. Aš pasakiau: „Jūs užpilkite vandens ant stulpo ir pažiūrėkite, ar jis tai padarys, pažiūrėkite, ar metų laikų kaita padarys tai. Yra kažkoks didis Protas, kuris nuleidžia tuos syvus į medžio šaknis, ir tuomet vėl juos sugražina su nauja gyvybe. Tai Dievas“.

¹⁴ Ir jis tarė: „Na aš niekada per daug ir nelankiau bažnyčios“. Pasakė: „Bet kartą čia, Aktone, kartą atvyko pamokslininkas, ir pasakė vienai moteriškei, gyvenusiai ant kalvos, jos sesuo tą vakarą buvo susirinkime, ir pasakė jai, kad ji meldžiasi už

seserį, kuri serga vėžiu“. Ir pasakė: „Mes su žmona nueidavome ten, kad padėtume jai“. Ir tarė: „Jai buvo taip blogai, pas ją buvo skrandžio vėžys, kad jiems tekdavo apversti ją lovoje, panaudojant paklodę ir taip toliau. Jos sesuo atsinešė nosinaitę, – pasakė, – po to, kai vyras pasakė apie jos būklę ir visa kita, pasakė: „uždėk ant jos nosinaitę“. Ir pasakė: „Šiandien ji jaučiasi puikiai“.

15 „Ir tai tik parodo, – pasakiau, – tas pats Protas, kuris pasakė tiems syvams medyje, metai iš metų, tiesiai prieš jūsų akis, nusileisti į šaknis ir pasislėpti, buvo tas pats Protas, kuris pasakė man, kad ta moteris bus išgydyta, kai uždės...“ Aš pasakiau: „Tai nėra taip—taip paslaptinga. Jūs turite kur kas geresnį pamokslininką, stovintį jūsų kieme – medį, kalbantį jums metai iš metų“.

16 Jei tik mes apsidairytume aplink, mes visur pamatytume Dievą. Jis yra kiekviename medyje, kiekviename žolės stiebelyje. Tai gali sukurti tik Dievas. Mes galime pagaminti kažką panašaus į tai; bet ne tą gyvybę – tai Dievas.

17 Taigi, nedidelis žolės stiebelis buvo pridėtas kai kurioms šeimoms čia, ir mes norime šiuos mažylius pašvęsti Viešpačiui. Teddy, mes turime čia vieną dainelę, kurią dainuojame „Atveskite Juos“, ar galėtum tiesiog ją pagroti, kol motinos, kurios nori pašvęsti savo kūdikius, ir tėvai, atneš savo mažylius čia, prie altoriaus.

18 Ir mes ši rytą, čia prie altoriaus turime daug Velykinių gėlelių, ar ne? Tai bent, tai bent! Aš įsivaizduoju, čia yra mažosios Marijos, Rūtos, Rebekos, mažasis Jokūbas, Pauliaus ir Jonas, visi čia, mažosios ateinančios kartos Velykinės gėlės.

19 Viskas gerai, štai čia. Aš manau, brolis Bileris nori nufotografuoti ši–ši mažyli, stovintį čia, tai–tai brolio Vud anūkas, sesers Vud anūkas štai čia. Ir kiti dabar ateina su savo mažyiais. Praeikite tiesiai į priekį, žmonės. Viskas gerai. Broli Nevili.

20 Didi yra šventos santuokos sąjunga, ji yra nustatyta Dievo. Ir per šventą santuoką gimsta šie mieli mažičiai kūdikiai.

21 Jums reikės pasakyti man jos vardą. Brenda Sue. Tu atrodai visai kitaip, mažyle, nei tada, kai aš mačiau tave pirmą kartą. Na, čia yra mažoji Brenda Sue Vud, tikrai brangus mažytis lobis mūsų visų širdims, ir ypač šiai jaunai mamai ir tėčiui.

22 Ir Biblijos laikais, daugelis žmonių apšlaksto šiuos mažus kūdikius, bet mes stengiamės, kiek tik galime laikytis Biblijos nurodymų, mes niekur nematėme, kad Biblijoje jie būtų apšlakstomi, bet jie atnešdavo juos Viešpačiui Jėzui, ir Jis palaimindavo juos. Ir mes, kaip Jo tarnai, paimame juos ir pakeliame juos prie Jo.

23 Aš manau, kad jūs žinote, koks tai pasididžiavimas seneliui, žinote. Taigi, tiesiog minutėlei palenkime savo galvas.

24 Viešpatie Jėzau, Dievo Kūdiki, Kuris buvai siųstas dėl mūsų nusizengimų. Ir tai yra taip brangu, matyti mažus vaikus, atneštas pas Tave, paminint tai, kas vyko prieš daugelį metų, kai motinos ir tėvai atnešdavo savo mažylius pas Tave. Šiandien mes, tikėjimo rankose, laikome priešais Tave mažąją Brendą Sue Vud, kuri buvo siųsta į mūsų brolio Dovydo ir jo brangios žmonos šeimą. Tėve Dieve, palaimink šį vaiką.

25 Jie išpažįsta savo tikėjimą Tavimi, kai jie pristato savo sąjungos atžalą. Ir mes meldžiame, kad Tu palaimintum juos. Ir te jų širdys būna sušildytos Šventąja Dvasia, kad gyventų tokių pamaldų, pašvęstą gyvenimą, kad šis kūdikis būtų auginamas krikščionių namuose, auklėjamas Dievo pamokymuose ir gyventų ilgą, laimingą gyvenimą čia, žemėje, ir tarnautų Tau per visas savo gyvenimo dienas. Ir Šlovėje, kur susirenka šeimos, te mažoji Brenda Sue, jos tėtis bei mama, ir visi jų artimieji, susirenka aplink Dievo sostą, atpirkti per Kristaus malonę, kur mes dabar pakeliame ją pas Jį.

26 Mano mažoji sesute, dabar aš atiduodu tave Viešpačiui Jėzui Kristui, kad gyvenimu tarnautum Jam, Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Vardu. Amen.

27 Telaimina Dievas jus, Marilyn, Dovydai, daug laimės ir sėkmės. Te mažylė gyvena dėl Dievo Karalystės.

28 Taigi, štai čia puikus berniukas, jo veide nuostabi didelė šypsena. Koks jo vardas? [Motina atsako. Tuščia vieta juostoje—Red.]

Šaron Rose... [Motina sako: „Šaron Daulton“—Red.] Daulton. Daulton. Ar tai brolio Edo kūdikis? Na, kažkas panašaus, maždaug prieš dvidešimt dvejus metus, Dievas iš mano rankų paėmė mažąją Šaron Rose, kuri šiandien yra Danguje. Ir dabar, pašvenčiu Jam, mažąją Šaron Rose Daulton. Mes pažįstame brolių Ed ir seserį Daulton čia, kaip savo brangius draugus. Koks mielas kūdikėlis!

Mūsų Dangiškasis Tėve, mes atnešame Tau šią mažąją Šaron Rose. Paminint didįjį Viešpatį Jėzų, Kuris stovėjo žemėje, ir jie atnešdavo Jam mažas mergaites, kaip ši, aš meldžiu už šį kūdikį, Viešpatie. Te ji gyvena, būna stipri ir sveika. Te ji gyvena Dievo šlovei. Palaimink jos tėvą ir motiną. Te ji bus auklėjama Dievo pamokymuose. Jie išpažįsta savo tikėjimą Tavimi, kai jie atneša Tau savo kūdikį. Dabar mes atiduodame Tau mažąją Šaron Rose Daulton, kad Tu palaimintum jos gyvenimą, Viešpatie. Aš pateikiu ją iš motinos ir tėvo rankų, Tau, mano Viešpačiui ir Gelbėtoju, Jėzui Kristui, Tavo šlovei. Amen.

Telaimina jus Dievas sese, ir jus, broli.

O, tai bent! Mažas, sergantis berniukas. Kas jam nutiko? [Motina sako: „Jo galva darosi per didelė“. Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . kažkas kito. Aš tikiu Juo.

Viešpatie, Dieve, aš perduodu Tau mažąjį Mason. Aš meldžiu, Viešpatie Jėzau, kad Tu paimtum šį kūdikį, kurį aš čia laikau ant rankų, pašvęsdamas jį Tau. Aš prakeikiu šią negalia, esančią jame. Jėzaus Kristaus Vardu, te mažasis Mason būna atiduotas į Tavo rankas, Viešpatie, ir te ši negalia palieka jį. Te šis kūdikis gyvena Dievo garbei ir šlovei. Tėvai, atnešdami jį, išreiškia savo tikėjimą. Išgydyk šį vaiką ir padaryk jį sveiką. Te jis gyvena Dievo šlovei ir tarnauja Tau. Viešpatie Dieve, aš atiduodu Tau mažąjį Mason, Jėzaus Kristaus Vardu, dėl jo gyvenimo ir jo išgydymo. Amen.

[Tuščia vieta juostoje—Red.] Tiesiog tikėkite visa savo širdimi.

O, taip pat maža mergaitė? Na, tai puiku. Ateik čia, mažyle. Atsistok tiesiai čia. Tavo vardas. . . ? [Tėvas sako: „Samner“—Red.] Samner. Brolis ir sesuo Samner. Aš manau, jūs esate iš Džordžijos, ar ne? Aš pagalvojau, aš prisiminiau malda. Ten yra daug žmonių. Tai . . . [„Latrellė“.] Latrelle. [„Dvight“.] Dvight. [„Dovydas.“] Ir Dovydas. Jūs girdėjote jų vardus. Te Dievas įrašo jų vardus į Avinėlio Gyvenimo Knygą.

Mūsų Dangiškasis Tėve, mes atnešame šiuos brangius mažylius Tau šį rytą, kai aš dedu savo ranką ant mažyčių supintų kasyčių, esančių ant jų galvos, ant švelnių tų berniukų plaukų. O Viešpatie, palaimink juos. Jų tėvai išreiškė savo meilę ir savo tikėjimą Tavimi, pateikdami savo vaikus. Ir mes pašvenčiame juos Tau, Viešpatie, kai jie yra paimami iš tėvų rankų, kad stovėtų čia, prie šio altoriaus šį rytą, pašvenčiant gyvenimus Dievui. Palaimink juos, Tėve. Mes meldžiame, kad Tu leistum jiems gyventi laimingai, visas jų gyvenimo dienas, Amžinąjį Gyvenimą būsimajame pasaulyje. Tegul jie užauga Dievo pamokymuose, krikščioniškuose namuose.

Dabar, Jėzaus Kristaus pavedimu, duotu kaip pavyzdžiu Jo tarnautojams, kad jie sektų tuo, ką Jis darė, aš pristatau juos Tau, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

[Tuščia vieta juostoje—Red.]

Ten, saulėtoje Džordžijos valstijoje, ir šis kūdikis buvo atvežtas čia, jos mylinčio tėvo ir jos motinos, kad būtų pašvęsta Tau, šį atmintiną rytą. Tai Tavo malonės trofėjus jų šeimoje. Aš meldžiu, kad Tu palaimintum mažąją Rene, jos motiną ir tėvą. Jie išreiškia savo tikėjimą Tavimi, atnešdami vaikėlį, norėdami, kad Tavo palaiminimai būtų ant jos. Ir te ji gyvena ir būna stipri, laiminga krikščionė, per visas savo gyvenimo dienas; ir turi Amžinąjį Gyvenimą ateinančiomis dienomis, ateinančiame pasaulyje. Suteik tai, Tėve. Kai Tu paėmei į Savo rankas šį rytą, tokius mielus mažylius, kaip šie vaikai, šeimos išreiškė

savo tikėjimą Tavimi, atnešdamos juos Tavo tarnams. Ir mes laiminame mažąją Rene, ir atiduodame ją Tau; iš jos tėvų rankų - Tau. Jėzaus Kristaus Vardu, kad Tu palaimintum ją. Amen.

Būk palaimintas, broli. Telaimina tave Dievas, Rene.

Sudainuokime vieną nedidukę eilutę.

Atveskite juos, atveskite juos,
Atveskite juos iš nuodėmės laukų;
Atveskite juos, atveskite juos,
Atveskite mažuosius pas Jėzų.

²⁹ Ak, kaip norėčiau pastovėti eilėje ir kalbėti apie kiekvieną iš šių mažylių, bet aš esu toks lėtas, bet kuriuo atveju, ir žmonės stovi. Brolis Vud pasakė man šį rytą, pasakė, kad jam tiesiog skauda nugarą, nuo stovėjimo. Jūs nežinote, kaip aš vertinu tai, kad jūs stovite ir laukiate! Ir aš būsiu greitas pamokslaujant, kaip tik aš tai galėsiu. Ir jūs klausykitės labai atidžiai.

³⁰ Aš neturėjau laiko pasiruošti šio ryto tarnavimui, ar šio ryto pamokslui, tik minutėlę. Aš parinkau tekstą ir kai ką šiek tiek skirtingo.

³¹ Ir per praėjusias Velykas aš pamokslavau tema: „*Gyvendamas*, Jis mylėjo mane. *Mirdamas*, Jis išgelbėjo mane. *Palaidotas*, Jis nusinešė mano nuodėmes. *Prisikėlęs*, Jis išteisino visam laikui, laisvai. Vieną dieną Jis *Ateis*, o, šlovinga diena!“

Ir tuomet, šį rytą mes pamokslavome tema „*Aš Žinau*“.

³² Ir dabar, jei Viešpats panorės, aš noriu perskaityti skyrių iš Švento Morkaus. Ir jūs dabar melskitės kartu su manimi.

³³ Ir iš kart po to bus išgydymo tarnavimas. Ir tuomet, po išgydymo tarnavimo bus krikšto tarnavimas. Ir tada ši vakarą bus tarnavimas, septynios trisdešimt.

³⁴ Dabar Morkaus 16.

Šabui praėjus, Marija Magdalena, . . . Marija, Jėzaus motina, ir Salomė atsinešė kvepalų, kad jos ateitų ir pateptų jį.

. . . Labai anksti ryte, pirmąją savaitės dieną, jos atėjo saulei tekant prie kapo.

Ir jos kalbėjosi tarp savęs: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?“

Bet pažvelgusios iš arčiau jos pamatė, kad akmuo buvo nuristas: nes jis buvo labai didelis.

Įėjusios į kapo rūšį, jos išvydo dešinėje sėdinti jaunuolį. apsirengusį ilgu baltu drabužiu; ir jos išsigando.

Ir jie pasakė joms . . . Ir jis pasakė joms: Nenusigąskite! Jūs ieškote Jėzaus iš Nazareto, kuris buvo nukryžiuotas. Jis prisikėlė, jo čia nėra: štai vieta, kur jie paguldė jį.

Bet jūs eikite, ir pasakykite jo mokiniams ir Petručiui, kad jis pirma jūsų eina į Galilėją: tenai jūs jį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs.

Ir jos išėjo ir skubiai nubėgo nuo kapo; nes jas buvo pagavęs drebulys ir siaubas: ir niekam nieko nesakė; nes jos bijojo.

Prisikėlęs anksti rytą, pirmąją savaitės dieną, Jėzus pirmiausia pasirodė Marijai Magdalenai, iš kurios jis buvo išvaręs septynis demonus.

Ji nuėjo ir papasakojo tiems, kurie yra buvę su juo, kaip jis . . . kaip jie gedėjo ir verkė.

35 Matote, jie taip pat buvo ant pelenu krūvos.

Tie išgirdę, kad jis gyvas ir kad ji pati jį mačiusi, netikėjo.

36 Kokie paslaptingi yra Dievo Žodžiai!

Paskui jis pasirodė . . . kitokiu pavidalu, dviem iš jų kelyje į kaimą.

Ir kai . . . ir nuėjo, ir papasakojo tai likusiems: bet ir jais anie netikėjo.

Po to jis pasirodė visiems vienuolikai, kai jie sėdėjo už stalo, ir priekaištavo jiems už . . . už—už netikėjimą ir širdies kietumą, kad netikėjo tais, kurie buvo matę jį po to, kai jis prisikėlė.

Ir Jis tarė jiems: „Eikite į visą pasaulį, . . . pamokslaukite Evangeliją visai kūrinijai.

Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas; . . . kas netikės, bus pasmerktas.

Ir šitie ženklai lydės tų, kurie įtikės; mano vardu jie išvarinės demonus; kalbės naujomis kalbomis;

Jie ims gyvates; . . . jeigu išgertų ką nors mirtino, tai jiems nepakenks; jie dės rankas ant ligonių, . . . jie pasveiks“.

Taigi, po to, kai Viešpats baigė jiems kalbėti, jis buvo paimtas į dangų, ir atsistojo Dievo dešinėje.

Ir jie iškeliaugę visur pamokslavo, Viešpačiui besidarbuojant su jais, ir patvirtino žodį ženklais, kurie juos lydėjo. Amen.

37 Aš norėčiau pateikti temą iš dviejų žodžių: „Eikite, Pasakykite“.

38 Žinote, nieko gero neduos, jeigu jūs eisite, neturėdami ką pasakyti. Aš manau, kad tai šiandien sukelia daugiausia problemų. Mes einame, kad pasakytume, mes einame, bet neturime ką pasakyti, nieko naudingo, nieko, kas padėtų žmonėms.

³⁹ Bet jeigu mes seksime nurodymais, kaip ir tie mokiniai, kurie gavo pavedimą, mes turime tą patį pavedimą: „Eikite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš prisikėliau iš mirusiųjų“. Eikite, pasakykite tai!

⁴⁰ Po to Jis sako: „Eikite, pamokslaukite tai, ir parodykite tuos ženklus, kad Aš esu prisikėlęs iš mirusių“. Kokia žinia! „Eikite, pasakykite, ir eikite, parodykite Mano mokiniams tuos dalykus, kuriuos jūs matėte, kad Aš nesu miręs, bet prisikėlęs iš mirusiųjų“.

⁴¹ Rytiniame pamoksle šį rytą, mes radome, kad kiekvienas iš mūsų turime mažą savo rūpesčių ir išbandymų pelenų krūvelę, ant kurios kartais mes sėdime užsiropšę, laukdami paguodos. Mes radome kad didis patriarchas Jobas gavo regėjimą, kadangi jie dar neturėjo Velykų, bet dar prieš keturis tūkstančius metų, jis regėjo šį rytą. Dar prieš keturis tūkstančius metų jis matė Velykas, ir savo sielvarte jis sušuko: „Aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas! Paskutinėmis dienomis Jis atsistos ant žemės. Nors mano odos kirminai sunaikins šį kūną, tačiau savo kūne aš regėsiu Dievą“.

⁴² Taigi, po Velykų, mes randame, kad Dievas davė žmogui pavedimą: „Eikite, pasakykite! Ir jeigu jūs pasakysite, *tai* lydės jus. Eikite ir pasakykite!“

⁴³ Taigi, tai nieko gero neduos, kaip aš ir sakiau, eiti, eiti, nebent jūs turite ką pasakyti. Ir jeigu jūs turite neteisingą žinią, tai nieko gero neduos. Jūs turite pasakyti, kame yra paslaptis.

⁴⁴ Prieš kurį laiką aš skaičiau knygą apie berniuką, kuris buvo...dalyvavo varžybose. Ir šiose varžybose jis turėjo išgarsėti. Kiekvienas berniukas, kuris sugebėjo savo mintyse išlaikyti slaptažodį, kol jis nueidavo į tam tikrą vietą ir išlardavo tą slaptažodį, ir vartų sargas įleisdavo jį. Taip buvo siekiama patikrinti vaiko intelekto koeficientą. Ir kai jis pasiekdavo tą vietą, pasakydavo slaptažodį, kuris jam buvo duotas, vartai atsidadydavo ir jis laimėdavo didelį apdovanojimą.

⁴⁵ Vienas berniukas buvo greitakojis, ir gerai žinojo, kad gali aplenkti visus kitus varžybose dalyvaujančius berniukus, ar jis galvojo, kad jis gali. Jis treniravosi bėgime, diena iš dienos. Kaip jis treniravo savo plaučius, išlavino savo fizinį kūną taip, kad bėgdamas jis nepavargtų. Jis treniravosi, nuo kurios kojos pradėti, ir bėgti greičiau už kitus berniukus. Ir kaip jis turi kvėpuoti bėgimo metu, kad deguonis nuolat patektų į jo kūną, nenutrūktų kvėpavimas, kad tai nesutrikdytų širdies ritmo. Jis ištyrinėjo tai iš visų jam įmanomų pusių.

⁴⁶ Ir tą rytą, kai prasidėjo lenktynės, į eilę išsirikiavo daugiau nei pusantro šimto berniukų, tam tikro amžiaus. Šis berniukas pagal savo amžių buvo gana gero sudėjimo. Jis prisiminė visas savo treniruotes. Ir jis pasiruošė. Jie sustojo ties linija, prispaudė savo mažus veidukus prie išilgai ištiestos virvės, prisispaudė prie

jos savo mažas nosytes. Jis, pasiruošdamas, buvo išstudijavęs visas taisykles.

47 Ir kai šautuvas iššovė, ir virvė nukrito, berniukai prasiveržė į priekį. Šis mažas vaikinukas buvo taip fiziškai pasirengęs, kol jis prasiveržė gerokai į priekį iš visų jų. Ir bėgimo keliu jis lėkė stublinančiu greičiu, gerai ištreniruotas, kol jis galėjo aplenkti visus lenktynėse dalyvavusius berniukus. Ir jis buvo ten, o, gana ilgokai, gal minutę ar daugiau, anksčiau, nei kiti geriausi bėgikai pasiekė tą vietą.

48 Bet, per visą savo fizinį pasirengimą, jis pamiršo slaptažodį. Jis pamiršo būtent tai, ką jis turėjo pasakyti, kad jį įleistų pro vartus. Ir jis vaikštinėjo pirmyn ir atgal, galvojo apie jį, ir ieškojo savo mintyse. Jis buvo taip suinteresuotas savo natūralia, fizine kūno būkle, kol jis pamiršo svarbiausią dalyką. Ir, vėliau, kai kurie berniukai, kurie bėgo ne taip greitai, prisiminė slaptažodį ir įėjo.

49 Taip ir šiandien! Mes esame taip suinteresuoti statyti didingas šventyklas, bažnyčias, pastatus ir taip toliau, ir taip suinteresuoti išlaikyti savo bažnyčias geroje būklėje, su puikiais pastatais, puikiais pliušiniais suolais ir puikiais vargonais. Mūsų tarnautojai taip gerai apmokyti iš... Jie turi Filosofijos Daktaro, Teisės Daktaro laipsnius, bet mes pamiršome, dėl ko mes bėgame. Štai kur bėda. „Eikite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš prisikėliau iš mirusiųjų ir Aš susitiksiu su jais Galilėjoje“. Mes pamiršome raktažodį. Mes buvome taip užsiėmę kitais dalykais, statydami dideles bažnyčias, kurdami dideles denominacijas, kol mes pamiršome raktažodį.

50 Daugelis gyvybių buvo išgelbėta, kadangi buvo pasiruošta besiartinantiems įvykiams. Prieš kurį laiką man pasakojo, kad Floridoje naujienų pranešėjas, iš orų skyriaus, žinių laidoje pranešė, kad artinasi didelė audra. Vienas žmogus, auginantis naminius paukščius, nuėjo pas savo kaimyną ir pranešė jam, kad artinasi audra. Jis nepaisė to, ir pasakė: „Nesąmonė!“ Ir jis toliau tęsė savo darbus. Jis taip ir nesurinko savo vištų. Jis taip ir nenuėjo į vištidę. Jis visiškai nesiėmė jokių priemonių. O jo kaimynas pasiruošė. Bet visos, to žmogaus, kuris nepaisė perspėjimo, visos jo vištos buvo nupūstos ir nužudytos, jo namas buvo sugriautas, jis neteko savo gyvulių, ir jis pats buvo išsiųstas į ligoninę. Ir visa tai todėl, kad jis nekreipė dėmesio į perspėjimą! Jis žinojo, žinia buvo perduota, bet jis nekreipė dėmesio į tą žinią.

51 Ir tokiu būdu šiandien yra su daugeliu iš mūsų žmonių, su daugeliu iš mūsų bažnyčių. Mes žinome, kad Biblija moko - Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Mes žinome, kad Biblija moko, Jėzus pasakė Švento Jono 14:12: „Kas tiki į Mane, tas irgi darys darbus, kuriuos aš darau; didesnius už juos darys, nes aš einu pas Tėvą“. Taigi, mes buvome susidomėję kitais

dalykais, nesigilindami į perspėjimus, nekreipdami dėmesio. Mes bėgome, bet nekreipėme dėmesio į Žinią. Mes išėjome, bet nežinojome, ką sakyti, kai mes ten nuvyksime.

⁵² Prieš kelias dienas, kai šio pasaulio bažnyčios, kai krikščionių bažnyčios patyrė gėdą ir negarbę, kai gerbiamas, garsus bei dievobaimingas tarnas Bilis Graham susidūrė akis į akį su Biblija. Jis bėgo, bet pamiršo Žinią; kai tas musulmonas atsistojo prieš jo veidą ir pasakė jam: „Jeigu tai yra Dievo Žodis, pažiūrėkime, kaip jūs Jį įrodysite“. Jis bėgo gerai, didžiuliai prabudimai, didingi dalykai. Bet, kai jis atbėgo į vietą, jis neturėjo Žinios.

⁵³ „Aš esu prisikėlęs iš mirusių. Aš esu tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Bėga fiziškai, puikios bažnyčios, daug narių, didžiulės denominacijos, bet ne tai svarbiausia. Žiūrėkite, kas sekė: „Ir šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Einame, bet nežinome, ką pasakyti.

⁵⁴ Dievas niekada nesiunčia žmogaus, nebent Jis duoda jam kažką pasakyti. Dievas visada patvirtina Savo Žodžius.

⁵⁵ Einate, bet kai jūs nueinate ten - nesugebate pasakyti. Nesvarbu, kokie dideli yra jūsų prabudimai, kokia didelė yra jūsų bažnyčia, ar kiek jūsų denominacija yra pranašesnė už kitas, jeigu jūs neturite ką jiems pasakyti, tik turite žmonių būrį, susirinkusį kartu, kaip ložė?

⁵⁶ Mes turime Žinią, kurią turime pranešti pasauliui: „Jėzus gyvas! Jis nėra miręs!“ Atkreipkite dėmesį į Žinią!

⁵⁷ Šioje didingoje tautoje, už kurią mes dabar esame dėkingi, Jungtinės Amerikos Valstijos, su visu jos chaosu, su visu jos vulggarumu, visomis jos blogosiomis pusėmis, vis tiek ji yra didingiausia tauta pasaulyje, ir pradžioje, kadangi ji buvo teisingai įrengta. Ji nenešė Žinios.

⁵⁸ Prieš daugelį metų, kai ji buvo savo ankstyvoje vaikystėje, aš prisiminiau vieną pasakojimą, kad britai ketino įtraukti šią šalį į Britanijos tautų sandraugą. Ir ten buvo grupelė vyrų, kurie susirinko kartu ir budėjo, stebėjo. Ir ten stovėjo pririštas žirgas ir raitelis, pasirošęs joti, bet kurią minutę. Pirmas dalykas, kurį jis gavo, buvo ženklas, kad artinasi britai, ir jis atsisėdo ant žirgo. Kokia jam būtų nauda, jei spustelėtų pentinais savo žirgą? Kokia jam būtų nauda, jei muštų žirgą ir bandytų joti iš tos bažnyčios į Bostoną? Ką gero jam duotų, jeigu jis neturėtų Žinios, kurią galėtų perduoti žmonėms? Kaip jie sužinotų, kad jiems reikia pasirošti?

⁵⁹ Mūsų šiuolaikinis Paulius Revere bėga gerai, bet jie tik bėga, ten nėra jokios Žinios. Atėjo valanda, prasidėjo krizė! Pasaulis pabaigoje! Bažnyčios pasiekė savo kulminaciją. Tautos pasiekė savo kulminaciją. Žmogaus gyvenimas pasiekė savo kulminaciją. Mokslas pasiekė savo kulminaciją. Mes suorganizavome ir sukūrėme didžiules bažnyčias, išblizginome

mūsų pamokslininkus ir aprūpinome juos visus fiziškai, kad jie žinotų, kaip vartoti veiksmožodžius ir prieveiksnius, ir jų garsus ir—ir jų balses, ir viską, tiesiai kaip psichologijoje, kad užmegzti ryšį su žmonėmis. Bet tai nebuvo tai, ką pasakė Jėzus!

⁶⁰ „Mano Vardu jie išvarinės demonus. Jie kalbės naujomis kalbomis. Jei jiems įkristų mirtina gyvatė, tai jiems nepakenks. Jei jie dės rankas ant ligonių, šie pasveiks“. Pasauliui reikalingas pasiuntinys su Žinia, kad pasakytų kažką, ir žinotų, iš kur ta Žinia atėjo ir nuo Ko Ji atėjo.

⁶¹ Paulius Revere, kaip jis atsisėdo ant savo žirgo, narsus vyras, žmogus, kuris išliks istorijoje, tol kol bus tauta, kuriai priklauso ši istorija. Jis atliko šią įžymią kelionę nuo bažnyčios laiptų, su Žinia, kuri sukėlė nerimą visiems, nuo pačio vargingiausio iki turtingiausio, nuo ūkininko iki verslininko: „Britai ateina!“ Ir savanoriai pasiruošė puolimui. Ir ši didi tauta buvo išgelbėta.

⁶² Jei šis Dievo paveldas, jei ši tauta, už kurią Dievas mirė, jei ši Bažnyčia, kuri yra vadinama Jo Vardu, kada nors bus išgelbėta, mes turime turėti pasiuntinį su Žinia nuo Sosto, kad galėtume priimti šios dienos iššūkį. Ten yra Galiotas, bet Dievas tikrai kur nors turės Dovydą. Mes turime susidurti su tuo. Mes turime turėti . . . Mes turime turėti Žiniją.

⁶³ Mes einame, bet neturime ką pasakyti. Tai įrodo tai, kai mes prieiname tokią vietą, kur tauta ar žmonės, kurie neigia, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, ir išūliai išstoja priešais mūsų pačius atkakliausius šios dienos tarnautojus. Ir tuomet mūsų didingoje bažnyčios lygoje, randame kokius trisdešimt komunistų, kurie dvidešimt ar trisdešimt metų turi dokumentus, kad jie yra komunistų partijos nariai, mūsų suvienytose bažnyčiose. Ką mes galime padaryti? Tai parodo, kad jie bėga be Žinios; parduodami net tautos pirgimystės teises, parduodami tikrąsias Bažnyčios pirgimystės teises.

⁶⁴ Viskas priartėjo prie užbaigimo. Atėjo iki tos vietos, kad mažoji Bažnyčia, kuri patikėjo Žinia, ir atsistoję ant abiejų kojų, jų akys yra nukreiptos į Kryžių, jų širdyse dega Jėzaus Kristaus prisikėlimas! Atėjo iki tos vietos, kur tautos turi Tai pripažinti. Tai - užbaigimui. Nenuostabu, kad bažnyčios . . . Kai Bažnyčių Taryba, ji yra taip pakirsta komunizmo, nenuostabu, kad jie negali patikėti antgamtiškumu. Nenuostabu, kad jie negali patikėti Dievišku išgydymu; jie neturi jokios Žinios savo širdyse, nesvarbu kaip stipriai jie bėga.

⁶⁵ Jeigu Šventoji Dvasia ateina į žmogaus širdį, jis patikės, kad Jėzus Kristus prisikėlė iš mirusiųjų, ir Jis yra gyvas jame, kad vykdytų, ir įvykdytų valią, kurios Jis atėjo įvykdyti; valią, Dievo valią per žmogaus gyvenimą.

⁶⁶ Bet, bėda, mes bėgame, mes einame be Žinios. Mes einame su teologija. Mes einame su tam tikros rūšies bažnytiniu Rašto išaiškinimu.

67 Mes turime eiti su prisikėlimu! „Eikite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš organizuosiu naują bažnyčią“? Ne, pone! „Eikite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš prisikėliau iš mirusiųjų, kaip Aš ir sakiau, kad prisikelsiu“. Tai Žinia Bažnyčiai ši rytą, kad Jėzus nėra miręs. Jis gyvas, ir tiesiog toks pat didis ir galingas šiandien, kaip Jis ir buvo anksčiau.

68 Mes turėjome daugybę išpėjamų pamokslų, kad pasiroštume, Paulius Revere ir kiti didingi vyrai, didys karai, audros ir kiti dalykai.

69 Tuomet, Dievas taip pat siunčia paguodos Žinią. Tai buvo paguodos Žinia.

70 Prieš kurį laiką, kai Pietuose pas jus buvo vergovė, būrai atsivežė iš Pietų Afrikos čiabuvius, kaip mes vadiname šiandien, „tamsiaodžius“. Ir jie atvežė jus čia ir pardavė jus amerikiečiams Pietuose, kad iš jų padarytų vergus.

71 Šiandien Afrikoje dėl to kyla didžiulis sukilimas, vyksta teroro išpuoliai ir taip toliau. Jie kovoja už savo laisvę. Jie turi teisę kovoti už ją. Dievas sukūrė žmogų; žmogus sukūrė vergus. To niekada nebuvo numatyta.

72 Prieš kelerius metus aš buvau kolizijuje, tiksliau, didžiuliame muziejuje. Aš vaikštinėjau aplink, apžiūrinėjau įvairius paveikslus ir daiktus, nes aš žaviuosi menu. Aš manau, kad Dievas yra mene. Ir aš įėjau, ir atkreipiau dėmesį į ten buvusį pagyvenusį negra, jis buvo ganėtinai senas, susikūprinęs, tik nedidelis plaukų pluoštelis jo pakaušyje. Jis buvo su skrybėle. Jis vaikštinėjo aplinkui, ir kažkaip štai *tokiu* būdu, žvalgėsi aplinkui, tarsi jis žiūrinėjo ar kažko ieškojo muziejuje. Aš stovėjau atokiau ir kurį laiką stebėjau jį.

73 Ir po kurio laiko jis priėjo prie tam tikro nedidelio stendo. Jis pažvelgė ten ir krūptelėjo, jo akys nušvito. Jis minutėlę atšoko nuo stendo, nusiėmė savo nedidukę cilindrinę skrybėlę, ir laikė ją savo rankose. Aš stebėjau jį. Ir kai senyvas tamsiaodis palenkė savo galvą, nuo jo skruostų ėmė riedėti ašaros. Ir aš kurį laiką stebėjau jį su nuostaba.

74 Tuomet aš pagalvojau: „Aš išsiaiškinsiu, dėl ko tas senyvas vyrukas taip susijaudino“. Aš apėjau iš šios pusės, ir man pasirodė, kad ten buvo padėtas drabužis.

75 Ir aš pažvelgiau į jį, stovintį ten. Aš priėjau prie jo, paklausiau: „Sveiki, dėde?“

Ir jis atsakė: „Sveikas, pone“.

76 Ir aš tariau: „Aš esu tarnautojas. Aš buvau nustebęs, matydamas, kad jūs meldžiatės šioje vietoje“. Aš pasakiau: „Manau, kad jūs esate krikščionis“.

Jis atsakė: „Aš esu, pone“.

Ir aš paklausiau: „Kas jus taip sujaudino?“

⁷⁷ Jis tarė: „Prieikite čia“. Ir mes priėjome kartu su šiuo pagyvenusiu vyruku. Jis paklausė: „Ar jūs matote šį drabužį?“

Aš atsakiau: „Taip, pone“.

Jis paklausė: „Ar jūs matote tą dėmę?“

Aš tariau: „Taip, pone“.

Pasakė: „Uždėkite ranką ant man ant šono“.

Aš paklausiau: „Kas tai per grublėta vieta?“

⁷⁸ Jis atsakė: „Kartą, toje vietoje buvo vergo diržas. Ir *tai* yra Abraomo Linkolno kraujas“. Jis tarė: „Jo kraujas nuėmė nuo manęs vergo diržą“. Pasakė: „Argi tai nesujaudintų ir jūsų?“

⁷⁹ Aš stovėjau ten apstulbęs. Pagalvoju: „Jei Abraomo Linkolno kraujas sujaudina—sujaudina vergą, nes nuėmė nuo jo vergo diržą, tai ką turėtų padaryti Jėzaus Kristaus Kraujas, tokiems žmonėms kaip Rosella čia, kuri buvo alkoholio vergė; man, mirštančiam, apgailėtinam vargšui?“ Jis nuėmė nuo mano širdies nuodėmės vergo diržą. Argi tai neturėtų sujaudinti žmogaus? Argi tuo jis neturėtų pasijusti kitokiu? Argi, kai pagalvoja apie tai, jis neturėtų jausti pagarbos? Jūs vargiai galite žiūrėti į medį, nepalenkę savo galvos, žinodami, kad Jėzus atpirko jūsų gyvybę ant to medžio.

⁸⁰ Kaip mes tęsiame, minutėlę apie vergus, savo mintyse. Buvo deklaracija, Išlaisvinimo Deklaracija, kuri buvo pasirašyta, ir vergai, tam tikrą dieną, turėjo tapti laisvi. Jūs nežinote, o, jeigu jūs niekada nesutikote Kristaus, jūs niekada nesužinosite, ką tai reiškė tiems vergams. Kai tai pasklido, žinia po visą šalį, kad: „Jūs būsite laisvi, tokią ir tokią dieną, kai prašvis. Jūs būsite laisvi. Jums nebereikės nešioti vergo diržų, kaip ir daugiau nebebūsate plakami. Bet jūs esate laisvi, ir jūs esate šių didžiųjų Jungtinių Valstijų piliečiai. Jūs daugiau nebesate vergai, kai aušra nušvis tokį ir tokį rytą“. O, jie laukė, su didžiu nekantrumu.

⁸¹ Jei tik nusidėjėlis galėtų tai pamatyti! Jei tik nusidėjėlis galėtų išgirsti tikrąją Evangeliją! Ne įstojimą į bažnyčią, bet Evangelijos pamokslavimą, kad jūs galite būti laisvas nuo nuodėmės, kad jūs galite būti laisvas nuo savo ligos. „Tokių ir tokių laikų“, - tai laikas, kai jūs patikite.

⁸² Žinote, tie vergai buvo taip susijaudinę ir tokiam laukime, laukdami valandos, kada jie bus laisvi, kol, jie man pasakojo, kad jie susirinko kalvos papėdėje, motinos ir maži vaikai, visi susirinko, ir kai kurie senyvo amžiaus. Ir jie užkopė į kalvos viršūnę, apie vidurnaktį. Jie žinojo, kai prašvis ir patekės saulė, kad jie bus laisvi. Neilgiau kaip už pusės minutės, saulė būtų nušvitusi nuo kalvos viršūnės, bet kai kurie iš jų buvo užlipę ant kalvos viršūnės, stebėjo, žiūrėjo. „O, kai pakils saulė - mes laisvi“. Tai buvo s-u-n-u-s. . . ar, s-a-u-l-ė.

⁸³ Bet kai vieną iš tų dienų pakils S-ū-n-u-s! Ir kai S-ū-n-u-s pakilo maždaug prieš devyniolika šimtų metų, Jis sutraukė kiekvieno vergo diržą, Jis išlaisvino kiekvieną belaisvį, Jis išgydė kiekvieną ligą, Jis suteikė laisvę tiems, kurie yra vergovėje. Kaip mes turėtume užlipti ir stebėti!

⁸⁴ Ir kai saulė blykstelėjo, pirma, aukščiausiai stovėjęs žmogus, pamatė ją, ir jis sušuko kitam, žemiau esančiam žmogui: „Mes laisvi!“ Ir sekantis žmogus sušuko žmogui, esančiam kalvos papėdėje: „Mes laisvi!“ Kol tai pasiekė stovyklą: „Mes laisvi!“ Nes saulei kylant, jie laukė, laukė, laukė tos valandos.

⁸⁵ Kiek labiau mes turėtume laukti šiandien Dievo S-ū-n-u-s. Mes esame laisvi nuo nuodėmės. Mes esame laisvi nuo grandinių. Mes esame laisvi nuo įpročių. Mes esame laisvi nuo rūkymo, gėrimo, linksmybių, kadangi Dievo S-ū-n-u-s prisikėlė iš kapo ir sutraukė visus pančius. Visas pasmerkimas išnyko! Skola sumokėta. Bausmė sumokėta. Nuodėmės nuplautos, ir mes esame laisvi. O, mes esame laisvi, žmonės! Vergovė? Laisvė, kai Dievo Sūnus pakyla su išgydymu ant Savo sparnų!

⁸⁶ Vieną dieną Jis pakils nuo Sosto, sugriš į žemę. Ir tada mes būsime laisvi nuo visų skausmų ir pagundymų, laisvi nuo visų mirtingų skausmų ir visko, kas susiję su mirtingu gyvenimu, kad gyventume su Juo amžinai. Mes būsime laisvi. „Eikite, pasakykite“, - tai, ką reikia daryti.

⁸⁷ Biblijos laikais, ateidavo jubiliejiniai metai. Žmonės, kurie buvo parduoti už jų skolas, jie buvo skolingi ir negalėjo jų sumokėti, todėl jie eidavo ir parsiduodavo žmonėms - į vergus. Ir jie turėdavo būti jų vergais, vergauti visą savo gyvenimą. Bet, kas kiek tai laiko, ateidavo malonės diena, kuri buvo žinoma kaip jubiliejaus metai. Ir kai ateidavo jubiliejaus metai, tuomet išeidavo kunigas ir sutrimituodavo trimitu. Ir tas trimitas buvo ženklui kiekvienam vergui, nesvarbu, kiek ilgai jis tarnavo ir kiek ilgai jam dar liko tarnauti, kai nuskambėdavo tas trimitas, tas vergas tapdavo laisvas. Jis galėjo padėti kauptuką ir grįžti namo pas savo vaikus. Jam daugiau nebereikėjo dirbti, kadangi nuskambėjus jubiliejui, jis buvo laisvas. Tas trimitas neskleidė neaiškaus garso, bet jis skleidė užtikrintą garsą. Ir žmogus galėjo padėti savo įrankį ir sugrįžti namo laisvas nuo vergijos.

⁸⁸ Šį rytą, Biblijoje pasakyta: „Ir jeigu trimitas duotų neaiškų garsą, kas žinos, ką daryti?“ Jeigu Biblijoje pamokslaujama, kad Jėzus Kristus prisikėlė iš mirusiųjų, Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, o trimitai, kurių garsus mes šiandien girdime, sako: „Stebuklų dienos praėjo, nėra tokio dalyko kaip Dieviškas išgydymas“, - kas žinos, kaip pasiruošti?

⁸⁹ Tai ko mums šiandien reikia, tai pateptųjų Dievo pasiuntinių! „Jis prisikėlė iš mirusių! Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius!“ Tai yra šios dienos žinia.

⁹⁰ O, ten buvo didingi pamokslai, bet Velykos juos visus uždengė! Didingi pamokslai; Velykos - buvo viskas! Kai miręs... buvo atliktas paruošimas, kad paskutinis priešas... Mes matėme kaip Senajame Testamente ligos buvo išgydomos. Mes matėme kaip Senajame Testamente buvo atliekami stebuklai. Senajame Testamente buvo regėjimai. Tačiau kiekvienas žmogus keliaudavo tiesiai į kapa, svarstydamas, ar jis kada nors prisikels. Bet Velykų rytą, kai šie mokiniai gavo didingiausią Žinią, kokią tik kada nors gali gauti žmogus, ką jie gavo? „Eikite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš prisikėliau iš mirusiųjų!“ Mirtis buvo nugalėta!

⁹¹ Niekada žemėje nebuvo nieko, jokio pranašo, jokio didingo žmogaus, jokio švento asmens, kada nors galėjusio nugalėti... Jie galėjo nugalėti ligą Dievo Dvasia. Jie galėjo nugalėti laiką, Dievo Dvasia ir numatyti tai, kas ateina. Jie galėjo tai nugalėti. Tačiau niekada nebuvo žmogaus, patepto tokiu Dievo patepimu, kad galėtų pateikti tokį teiginį: „Aš galiu atiduoti Savo gyvybę, Aš galiu ją vėl pasiimti. Sunaikinkite šį kūną, Aš prikelsiu jį trečią dieną“. Niekada nebuvo žmogaus, galinčio pateikti tokį teiginį kaip šis. Ir jų širdyse kirbėjo klausimas, ar tai tiesa, ar ne.

⁹² Bet Velykų rytą jie gavo Žinią: „Eikite į visą pasaulį, pamokslaukite Evangeliją kiekvienam kūriniui. Aš prisikėliau iš mirusių. Štai, Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Tas, kuris tiki ir yra krikštytas, bus išgelbėtas, tas, kuris tiki, nebus pasmerktas. Ir šie ženklai lydės tuos, kurie tiki: Mano Vardu jie išvarinės demonus; jie kalbės naujomis kalbomis; jei ims gyvates ar išgers ką nors mirtino, tai jiems nepakenks; jeigu jie dės rankas ant ligonių, šie pasveiks“. „*Velykų Žinia*“ - tai vienas iš įžymiausių pamokslų. Mirtis buvo nugalėta!

⁹³ Pagalvokime apie nugalėtoją. Napoleonas, būdamas trisdešimt trejų metų, užkariavo pasaulį. Jis užkariavo pasaulį, jis sutriuškino kiekvieną tautą, kurią tik buvo galima sutriuškinti. Ir jis buvo toks nusivylęs, nes daugiau nebuvo su kuo kovoti, jog jis atsisėdo ir verkė. Nebuvo su kuo kovoti, bet jis žaidė nesąžiningai, nesilaikydamas žaidimo taisyklių. Dešimtys tūkstančių prostitučių sekė paskui jo kariuomenę, jis ėjo su šautuvu ir su kardu. Būdamas trisdešimt trejų metų, jis užkariavo pasaulį. Tačiau kadaise, buvęs svaigiųjų gėrimu draudimo šalininkas, jis mirė visišku alkoholiuku, nes jis nesilaikė žaidimo taisyklių. Jis pamiršo žinią. Jis užkariavo, bet jis pamiršo žinią. Jis išėjo, bet pamiršo, dėl ko jis ėjo.

⁹⁴ Kaip berniukas, kuris bėgo lenktynėse, kaip šiandien bėga bažnyčia, kaip žmonės, kurie bėga, kaip bėga tauta! Mūsų išsigelbėjimas ne atominės bombos, mūsų išsigelbėjimas yra Jėzus Kristus ir Jo prisikėlimas.

⁹⁵ Napoleonas pamiršo svarbiausią dalyką. Kas jam nutiko? Jis mirė visiškai pralaimėjęs, kaip nepataisomas girtuoklis. Kodėl?

Jis nežaidė teisingai, nors fiziškai jis buvo užkariavęs pasaulį. Jis buvo paruošęs armiją. Jis buvo karinis genijus, jis užėmė kiekvieną tautą ir padarė tai (kad jis), ko joks kitas žmogus niekada negalėjo padaryti ir nepadarė, kaip jis, bet jis pamiršo, kokia buvo tikroji žinia. Jis paėmė tai, ir įgijo karinės jėgos, bet jis pamiršo Viešpaties jėgą.

⁹⁶ Viešpaties jėga - yra mūsų paguoda. Mes neturime kitos jėgos. Neturiu aš kito prieglobsčio, jokio! Dieve, pasigailėk! Paimk mano gyvenimą, bet niekada neleisk man pamiršti, iš kur ateina mano stiprybė. Ji ateina iš Viešpaties! Aš nenoriu gražių pasaulio dalykų. Aš noriu Jėzaus, aš noriu, kad Jo prisikėlimas degtų mano gyvenime.

⁹⁷ Kaip tai skyrėsi nuo trisdešimt trejų metų Jėzaus Kristaus! Trisdešimt trejų, Jėzui priklausė viskas; Jis sukūrė pasaulį. Ir Jis buvo pasaulyje, o pasaulis Jo nepažino. Jis niekada nekūrė Sau jokios reputacijos. Jis niekada nesubūrė jokių kariškių. Jis niekada neorganizavo jokių bažnyčių. Jis niekada nekūrė Sau jokių didžiųjų vardų. Jis niekada nepasižymėjo ir nesigyrė jokiais mokymų laipsniais, teologija ir panašiai, niekada nebuvo užfiksuota, kad Jis kada nors būtų lankęs kokią nors teologijos mokyklą. Tačiau Jis turėjo Dievą. Jis turėjo Dievą. Ir būdamas trisdešimt trejų metų Jis nugalėjo kiekvieną demoną, kuris iškišo savo galvą iš pragaro. Jis nugalėjo ligą. Jis nugalėjo prietarus. Jis nugalėjo demonus. Jis nugalėjo mirtį. Ir kai Jis mirė ant kryžiaus, Jis nusileido į pragaro bedugnės gilumas ir nugalėjo pragarą.

⁹⁸ Ir Velykų rytą Jis nugalėjo kapą. Kodėl? Jis žaidė teisingai, pagal žaidimo taisykles, bėgdamas su Žinia. Jis buvo, Jis išėjo! „Eik“. Dievas Jį siuntė, ir Jis turėjo jiems pranešti Žinią. Ir su Žinia, kurią Dievas Jam davė, Jis nugalėjo šetono jėgas. Jis nugalėjo ligą. Jis nugalėjo mirtį. Jis nugalėjo pragarą. Jis nugalėjo kapą. Kodėl? Jis išėjo! „Eik, pasakyk!“ „Aš visada darau tai, ką Mano Tėvas parodo Man daryti. Aš nedarau nieko, išskyrus tai, ką Jis Man liepia daryti“.

⁹⁹ Tuomet, prieš mirtį, Jis štai ką pasakė: „Kaip ir Tėvas Mane siuntė, taip ir Aš jus siunčiu“. Ne sustiprinti vyrus karine jėga; ne skirti laiko tam, kas bus prezidentu. Tai gal būti ir svarbu, bet tai nėra svarbu *Tame*. Pasaulio jau nebėra. Mes turime vieną Žinią, tai - Jėzų Kristų, prisikėlusį iš mirusiųjų, ir Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

¹⁰⁰ Vakar, nedideliame teismo kambaryje, jie bandė priversti mane pasakyti kažką, kas nebuvo teisinga. Aš pasakiau: „Aš nesu sukčius“. Aš pasakiau: „Aš esu—aš esu—aš esu sąžiningas. Ir jūs negalite pasakyti nieko daugiau, išskyrus tai, kas yra tiesa“.

¹⁰¹ Ir vienas vyras, buvęs su manimi, pasakė: „Jeigu žmogus su manimi štai taip kalbėtų, man norėtųsi sviesti į jį knygą“.

¹⁰² Aš tariau: „Ne, pone. Ne, tai nėra teisinga. Ne tokiu būdu reikia prie to priėti. Nėra teisinga“.

103 Jis atsakė: „Na, ar jūs nežinote, kad tokie dalykai vyksta? Kodėl jūs to nedarote?“

Aš atsakiau: „Aš savo laiką praleidžiu tarnaudamas Jėzui Kristui“.

104 O Dieve, o, žmonės yra akli ir to nemato! „Kaip Tėvas Mane siuntė“, Tėvas Jį siuntė, Jis išėjo. Jis turėjo Žiniją, kurią turėjo pasakyti žmonėms. Ir mirties valandą Jis nugalėjo mirtį, ir Jis nugalėjo pragarą, ir Jis nugalėjo kapą. „Kaip Tėvas Mane siuntė su Žinia, taip ir Aš siunčiu jus su Žinia; ne statyti bažnyčių, organizacijų, bet eiti į visą pasaulį ir pademonstruoti Šventosios Dvasios Jėgą. Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki; Mano Vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims gyvates“. Ir kai mūsų kūnai keliauja į kapą, kaip ir Jo, Jis nugalėjo abu – mirtį, pragarą ir kapą. Jis yra galingas Nugalėtojas.

105 Jis siunčia mus su Jo Žinia. Eikime su Žinia, eikime, turėdami ką pasakyti. „Eikite, pasakykite!“ Ne bėgti, ir po to nesugebėti pasakyti, pirmiausia priimkime Ją į savo širdį.

106 Kai šį rytą ateisite, kad už jus pasimelstų, neateikite šiaip, atsitiktinai. Ateikite su Žinia savo širdyje: „Aš esu Tas, kuris buvo miręs ir vėl gyvas. Aš esu Tas, kuris duoda Žiniją: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Jei Visagalis Dievas gali paimti žvairiakį kūdikį ir gražinti jam normalų regėjimą; Dievas gali paimti kūdikį, gimusį berniuką, niekada nematė savo gyvenime, ir šešiolikmečiui, gražino jam jo regėjimą; Dievas gali paimti apgailėtiną vargšėlį, vėžio suėstą žmogų. . .

107 Ir kadangi Žinia yra teisinga, kadangi Dievas siuntė Žiniją, kadangi Dievas siuntė pasiuntinį, be abejonės, kad kiekvienas šautuvas pragare šaudys į jį. Tai tiesa, jis suklyps ir kris, ir atsikėlęs papurtys savo galvą, ir eis toliau. Mes turime Žiniją, niekas Jos nesustabdys! Aleliuja! „Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“. Jie gali sakyti, ką tik nori, daryti, ką tik nori, šėtonas gali niršti ir stūgauti. Bet Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų, Jis šiandien gyvena mumyse!

108 Prieš keletą dienų, kalbėjausi su didžiu daktaru Lamsa, kuris išvertė Bibliją iš Aramėjų kalbos į Anglų. Ir aš pamačiau tą nedidelį ženklą, Dievo ženklą ten, su trimis mažais taškeliais. Aš paklausiau: „Daktare Lamsa, kas tai?“

Jis atsakė: „Tai Dievas, su trimis atributais“.

109 Ir aš paklausiau: „Jūs turite omenyje, kad Dievas gyvena trijose pareigybėse, kaip Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia?“

110 Jis pakėlė akis ir pažvelgė į mane, ašaros pasirodė to žydo akyse, jis paklausė: „Ar jūs tuo tikite, broli Branhamai?“

Aš atsakiau: „Viskuo, kas mano širdyje“.

111 Jis apglėbė mane ir pasakė: „Aš stebėjausi, kai pamačiau ten vykstančius didžius dalykus, ir tuos ženklus, kuriuos jūs darėte“. Pasakė, kad: „Jie man sakė, kad jūs buvote pranašas. Aš tuo

netikėjau, iki dabar. Dabar aš žinau, kad jūs esate“. Jis tarė: „Štai ir viskas! Tai Žinia. Tai, kas sudrebins Dievo karalystę“. Taip. Jis tarė: „Vieną dieną mirsi už tai, vaikine“. Pasakė: „Jūs užantspauduosite savo liudijimą būtent tuo pačiu dalyku“.

¹¹² Vienas iš didingiausių vyrų, kurių mes turime, kai Eizenhaueris ir didys pasaulio vyrai, Holivudas, įvairios kino žvaigždės ir visa kita, kviečia jį, bet jis liko tiesiog čia, tarnavime. Jis pasakė: „Aš jau trisdešimt su viršum metų dirbaujusi prie šio vertimo, ne iš Vatikano, Graikų, bet iš Aramėjų kalbos; tiesiai iš ten, iš Aramėjų į Anglų kalbą“. Ir jis pasakė: „Aš visą tą laiką praleidau, - jis pasakė, - aš tik dabar išengiau į tą vietą, kur aš matau judantį Biblijos Dievą“. Jis tarė: „Jūs žinote, broli Branhamai, mes galime matyti ženklus ir stebuklus, bet mes stebime, kokį Balsą turi ženklas. Mes, žydai, mes matome ženklą, bet mes stebime, koks to ženklo Balsas“.

¹¹³ O, aleliuja! Ženklo balsas! Dievas pasakė Mozei: „Jeigu jie neklausys Balso, pirmojo ženklo Balso, tuomet jie paklausys antrojo ženklo Balso“. Ne kiek svarbu ženklas, bet Balsas, kuris ejo su juo.

¹¹⁴ Suprantate, tas žydas, jis žinojo, apie ką jis kalba. Jis pasakė: „Aš mačiau išvalgumą, aš mačiau ženklus, stebuklus, aklieji buvo išgydyti, ir įvairius kitokius ženklus, ir man buvo įdomu, bet dabar aš matau Balsą, esantį už to, neskaldantį Dievo į tris dalis ir nesakantį: „Jis yra vienas Dievas, Tėvas, ir sekantis, Sūnus, . . .“ Jis sako: „Dievas yra Dievas: trys Dievo savybės; trys Dievo pareigybės“. Pasakė: „Tai patvirtina“.

¹¹⁵ O, broli, mes turime Žinią! „Eikite, pasakykite Mano mokiniams! Aš nebuvo *vienas*, kuris mirė, ir *kitas*, kuris netoli mirties, ir dar *kitas*, *kuris* yra gyvas. Aš esu Tas, kuris Buvo, kuris Yra ir kuris Ateis; Dovydo Šaknis ir Palikuonis; Šviesi Rytmečio Žvaigždė“. Taip!

¹¹⁶ Kokia nauda išėjimo, vien tik eiti, jeigu jūs neturite ką pasakyti? Turite kažką pasakyti, teisingai: „Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, myli jus visus. Jis mirė už jus visus. Mylėkite Jėzų Kristų, Dievo Sūnų“.

¹¹⁷ Kiek iš jūsų esate kada nors buvę susirinkimuose, ir matę didingus Jo—Jo parodytus ženklus ir stebuklus, kaip Jis išvelgia ir parodo, ir visa kita? Tai Dangaus Dievas, Kuris prisikėlė iš mirusiųjų.

¹¹⁸ Jūs turėtumėte pamatyti Hebrajų ženklą, Tą ženklą. Tai Šviesa, tarši Ugnies Stulpas, ir jame trys nedideli ženklai, Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia, kurie nebuvo trys asmenys. Tai buvo vienas Dievas, gyvenantis trijose pareigybėse. Tas pats Dievas! Aleliuja! Dievas virš jūsų, Dievas su jumis, Dievas jumyse. Tas Pats, kuris Pats nusileidžia, išvalo Savo Bažnyčią, kad Jis galėtų gyventi. Kai jūs padalinate Jį į gabalus, ir vieną padedate *čia*, kitą *čia*, dar vieną *ten*, tai tiesiog pagonybė, kokia tik gali būti.

119 Aš tikiu Jėzaus Kristaus prisikėlimu, prisikėlusiu iš mirusiųjų. Ir Jis buvo vienintelis Žmogus, galintis pasakyti tai: „Visa jėga Danguje ir žemėje yra atiduota į Mano rankas. Visos jėgos Danguje ir žemėje atiduotos į Mano rankas. Eikite į visą pasaulį ir pamokslaukite Evangeliją visai kūrinijai“. Evangelija atėjo ne tik žodžiais, bet per Šventosios Dvasios demonstravimą ir jėgą. Tepadededa Dievas jums tuo tikėti, tepadededa Dievas man tuo tikėti, ir viena dieną mes pamatysime Jėzų.

Kai baigsis gyvenimo sunkūs darbai, mes
pagaliau pamatysime Jėzų;
Jo nuostabiame Soste Jis pakvies mane Namu,
Kai ateis dienos pabaiga. (Teisingai.)

To Nepažįstamojo pėdsakai
Buvo nuplauti smėlyje ant Galilėjos kranto.

120 Jie nužudė Jį, nes Jis darė Save Dievu, ir Jis buvo Dievas. Jie pakabino Jį, kadangi, Jis mirė, įvykdant mirties bausmę. Dėl šios priežasties aš netikiu mirties bausme. Jėzus mirė, įvykdant mirties bausmę, pagal Romos federalinės vyriausybės nuosprendį. Mirties bausmė buvo pakabinat ant kryžiaus. Jis mirė įvykdant mirties bausmę, nuo Jo buvo nuvilkti drabužiai, ir pakabino ten, išniekino Jį, ir Jis mirė tokioje būklėje. Bet trečią dieną Dievas prikėlė Jį!

121 Ir mes esame Jo liudytojai. Ir jeigu mes nestovėsime už Jį, kas gi stovės už Jį?

122 Anądien mane sutiko žmogus, pasakė: „O, broli Branhamai, nekalbėkite. Jūs nustokite tai kalbėjęs. Jūs—jūs žeidžiate moterų jausmus dėl to, kad jos nešioja trumpus plaukus, ir dėl to, kad jos daro *tą* ir daro *ana*, ir panašiai“.

123 Aš atsakiau: „Jeigu aš joms nepasakysiu, tai kas joms pasakys? Kas pasakys tai?“

Pasakė: „Na, jūs supykdotė tuos pamokslininkus“.

124 Verčiau tegul jie pyksta ant manęs, nei Jis. Tai Tiesa. Teisingai! [Tuščia vieta juostoje—Red.] Gerai. Kas gi tai pasakys? Kąkas turi tai pasakyti.

125 Jėzus pasakė: „Eikite, pasakykite. Eikite ir pasakykite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš prisikėliau iš mirusiųjų. [Tuščia vieta juostoje—Red.] Štai, Aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos“.

126 Ar jūs tikite tuo, draugai?

Melskimės, kaip mes dabar palenkiame savo galvas maldai.

127 O Tėve Dieve! Tikrai: „Eikite, pasakykite. Eikite, pasakykite Mano mokiniams, kad Aš prisikėliau iš mirusiųjų“. Ir Tėve Dieve, Tu ne tik pasakei Savo mokiniams, bet Tu įrodei jiems, kad Tu buvai prikeltas iš mirusiųjų. Tu pasirodei jiems, ir padarei lygiai tą patį, ką Tu padarei prieš Savo mirtį.

Devyniolika šimtų metų atėjo ir praėjo, Viešpatie, Žinia vis dar dega. Ji tiesiog tokia pat ryški ir deganti mūsų širdyse šiandien, kaip ir buvo tiems mokiniam, nes mes matome prisikėlusį Viešpatį tiesiai čia mūsų tarpe, darantį tuos dalykus, kuriuos Jis darė prieš tai. Mes žinome, kad Jis prisikėlė iš mirusiųjų.

¹²⁸ Velykos mums daug ką reiškia, kadangi mes prisijungėme ir džiaugėmės Jo prisikėlimo bendravimu. Nes kartą mes buvome mirę nuodėmėse ir nusikaltimuose, kaip sūnus palaidūnas, bet dabar mes radome malonę, ir Dievas atleido mums mūsų nuodėmes. Jis taip pat mums davė Antspaūdą, kaip Jis tai padarė Tėvui Abrahamui, patvirtindamas, kad Jis mus priėmė. Tėvas Abrahamas sakė, kad jis patikėjo Dievu, bet Jis davė jam apipjaustymo antspaūdą, kaip patvirtinimą, kad jis tikėjo Juo. Ir dabar, Tėve, šiandien mes esame apipjaustyti Šventąja Dvasia, visi pasaulio dalykai praėjo. Mes turime vieną tikslą: tarnauti Tau. Mes turime vieną troškimą: mylėti Tave, būti Tavo mokiniais.

¹²⁹ Ir dabar, Viešpatie, aš meldžiu, kad Tu patvirtintum šį trumpai pateiktą pamokslą kiekvienai širdžiai. Tegul jie to nepraleidžia. Tegul jie pamato, kad Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius, kad Tu esi čia, prisikėlęs iš mirusiųjų, ir būsi, kol Dvasia ir kūnas vėl susijungs Antrame Atėjime.

¹³⁰ Aš meldžiu už ligonius, kurie yra čia, Tėve, šį rytą. Aš dabar, šį Velykų rytą, atidėjau (ar neatidėjau, o tiesiog padėjau kelioms minutėms į šalį) dovanas, kurias Tu man davei, tokias kaip įžvalgumas. Pasaulis, aš keliavau pirmyn ir atgal per tautas, Viešpatie, jie visi tai žino. Dabar aš meldžiu, kad Žinia, kurią Tu man davei ten miške, prieš kelias dienas, apie tą kuriančią jėgą, kuri yra šioje bažnyčioje šį rytą, tiems žmonės, kuriems ji ir buvo sukurta, aš meldžiu, Dieve, kai aš eisiu, kad dėčiau savo rankas ant sergančiųjų šį rytą, kartu su mano broliais čia, kad Tu nužengtum į šią bažnyčią šį rytą, su malone, ir kad Tu išgydytum žmones, kad pasibaigus tarnavimui, čia mūsų tarpe neliktų nė vieno paliejusio asmens. Te kiekvienas iš jų būna palaimintas ir išgydytas.

¹³¹ Mes suvokiame, Viešpatie, kad nėra nieko, ką mes patys galėtume padaryti. Tai paprastas vaikiškas tikėjimas, tikint. Mes matome mokinius, po to kai jiems buvo suteikta jėga gydyti ligonius, jie nuėjo ir buvo nugalėti, epilepsijos atveju; galbūt klykė ir šaukė, šokinėjo aukštyn ir žemyn, stengdamiesi priversti tą demoną išeiti. Bet kai jis sutiko Jėzų, o, kaip tai skirtinga! Jis tarė: „Tu, piktoji dvasia, išėik iš jo“. Koks skirtumas! O, jis žinojo, kad Tai nebuvo apaštalas. Tai buvo pats Viešpats. Ir dvasia užsipuolė berniuką ir pertrenkė jį ant žemės. Bet Jėzus pasakė: „Jis nėra miręs. Tiesiog paimkite jį ir duokite jam valgyti“. Piktoji dvasia išėjo.

132 O Jėzau, Tu Dievo Sūnau, ateik vėl, patepk Savo Bažnyčia gausiai, pilnai, galingai. Te gyvojo prisikėlusio Jėzaus Dvasia prikeltų šią nedidukę bažnyčia šį rytą naujam tikėjimui, jėgai, tikėjimo jėgai, kad sugėdintume kiekvieną prieštarautoją. Suteik tai, Viešpatie. Pavesdami visus šiuos žmones Tau, prašome, kad Tu palaimintum juos ir suteiktum jų sieloms išgelbėjimą, išgydydamas jų kūnus, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

133 Ir su mūsų palenktomis galvomis, aš užduosiu klausimą. Ar čia yra kas nors, ne krikščionis, ir norėtų, kad būtų dabar prisimintas, ir pasakytų: „Pasimelskite už mane, broli Branhamai“? Telaimina jus Dievas ten. Dar kas nors: „Aš ne krikščionis. Aš girdėjau žinią, kad Jėzus prisikėlė iš mirusių, bet iš tikrųjų aš to nežinau. Jis niekada nebuvo prisikėlęs mano širdyje. Aš neturiu jokio pasitenkinimo. Aš taip pat sergu. Aš praeinu pro maldos eilę, grįžtu ir einu pro kita, grįžtu ir einu dar pro vieną. Aš einu iš bažnyčios į bažnyčia, ir iš vienos vietos į kita“. Tai ne tai. Tai – tikint Juo. Jis prisikėlė iš mirusiųjų. Tai viską išsprendžia. Ar dar kas nors pakeltų savo ranką? Sakytų. . . Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Dar kas nors: „Aš noriu tikėti. Aš noriu tikėti“?

134 Kiek iš čia esančių sergate? Pakelkite savo ranką, pasakykite: „Aš noriu tikėti. Aš noriu sužinoti Žinią šį rytą“. Telaimina jus Dievas. Puiku. Taip, Telaimina jus Dievas, sūnau. Gerai. Puiku.

135 Taigi Teddy, aš noriu, kad tu sugrotum „*Didis Gydytojas*“, tik minutėlę, jei panorėsi, „dabar arti“. Ir kol jūs tai darote. . .

136 Tai sunku, tiesiog dabar. Regėjimai pasirodo visame pastate, suprantate. Taip, aš stengiuosi, aš stengiausi, kad tai būtų prisikėlimas, šiek tiek aukščiau, šiek tiek aukščiau nuo–nuo pelenų krūvos, ant kurios aš sėdėjau. Aš noriu šiek tiek daugiau apreiškimo. Aš žinau viena: Tol, kol aš laikysiuosi to pirmojo tarnavimo, antrasis neateis, jis neateis. Taigi, tol, kol aš laikysiuosi antrojo – trečiasis neateis, suprantate. Aš turiu tiesiog išeiti, išeiti ir tikėti tuo: „Dievas taip pasakė!“ Prieš keletą dienų. . .

137 Taigi, jūs galite pakelti savo galvas, jei jūs to norite. Aš mačiau jūsų rankas; Dievas jas matė.

138 Aš noriu jums kai ką pasakyti. Brolis Ed Daulton, aš manau, jis ką tik įėjo pro duris, puikus brolis baptistas, jis ir jo žmona. Brolis Džefris yra kažkur čia. Othel Džefris. Ir jis yra čia, aš žinau, jis čia kažkur. Kad ir kaip, tie broliai dėl manęs suruošė susirinkimą Kentukyje. BroLIAI, brangūs broLIAI, mylintys savo kaimynus ir savo žmones. Jie gavo auditorijas, mokomuosius pastatus ir kita, tik vieno vakaro tarnavimui, jie buvo išnuomavę pastatus. Nedidukas J. T. Huveris, ar kaip jo. . . L. G. Huveris, buvo įkūręs vieną Elizabethtaune. Ir brolis Ed Daulton ten Villov

Shade ar—ar Somersete, Somersete. Ir brolis, kitas brolis buvo Glazgovo apylinkėse, kur aš gimiau. Žmonės, ten, kur aš gimiau ir užaugau, kur man pirmą kartą pasirodė Viešpaties Angelas.

¹³⁹ Ir aš norėjau sugrižti. Bet pajutau nedidelį stumtelėjimą. Aš pasakiau: „Na, dėl brolių, aš surengsiu tarnavimą“. Kai tik aš atvykau į šį slėnį, mano gerklė iškart užkimo, ir aš nekalbėjau devynias dienas, kol praėjo susirinkimai.

¹⁴⁰ Brolis Ruddell, jis galbūt taip pat yra čia šį rytą, vienas iš šios bažnyčios brolių, jis, Džunie Džekson ir kiti, aš turėjau surengti pas jį susirinkimą. Ir iš karto, mano gerklė tiesiog užkimo. Ir pirmas dalykas, žinote, man pakilo temperatūra, maždaug šimtas penki. Ir, pirmiausia, aš ruošiausi į susirinkimą, ir—ir Doc Šoen man pasakė: . . . Aš pasakiau: „Mano gerklė užkimusi“.

¹⁴¹ Jis tarė: „Aš duosiu jums kai ko, kas atlaisvins tas gerklas, ir jūs galėsite eiti ir pamokslauti“. Aš išgėriau kažką kito, ką jis man davė, ir, kas tai buvo, tai paveikė mano sinusus ir juos užkimšo. Tada aš devynias dienas gulėjau lovoje ir tiesiog karščiau.

¹⁴² Daugelis čia esančių brolių atėjo pas mane, daugelis garsių brolių atėjo ir meldėsi už mane. Štai ateina brolis Graham Snelingas, štai ateina brolis Ruddell, visi šie broliai čia, visi susirinko, meldžiasi ir visa kita. Aš meldžiausi, stengdamasis iš visų jėgų, negalėjau net sušnabzdėti. Aš klausiau savęs: „Dėl ko visa tai?“ Mano miela žmonelė sėdi ten, ji ir kiti meldžiasi už mane, tiesiog viskas liko taip pat. Jie negalėjo suprasti.

¹⁴³ Taigi, jis davė man išgerti kažkokių vaistų, bet aš jų neišgėriau, nes tai buvo narkotikai. Ir tada aš tiesiog palikau tai kaip yra. Ir aš vis galvojau: „Viešpatie, tikrai!“

¹⁴⁴ Ir tuomet, kai visi susirinkimai baigėsi, pirmadienį (tai buvo paskutinis susirinkimas, turėjo būti šeštadienį), ir tuomet (aš manau), ir tada, pirmadienį, aš bandžiau atsikelti. Aš buvau toks silpnas, kad negalėjau pereiti per kambarį. Aš atsisėdau.

¹⁴⁵ Žinote, aš esu toks dėkingas už Dievo duotą žmoną. O jūs, broliai? Tikrą žmoną, tikrą draugę!

¹⁴⁶ Aš atsisėdau. Aš pamojau jai, ir ji priėjo prie manęs. Ir aš tariau: „Meda, kartais aš stebiuosi, - pasakiau, - aš klausiu savęs, kas nutiko“. Aš tariau: „Kodėl ten buvo tie susirinkimai, ir Dievas leido man štai taip gulėti?“ Aš paklausiau: „Kodėl taip įvyko?“ Ir pasakiau: „Kartais man iškyla klausimas, ar Jis apskritai mane pašaukė“.

¹⁴⁷ Ji atsakė: „Ar tau ne gėda dėl savęs?“ Suprantate? Ir ji man pasakė, tarė: „Bili, argi tu nežinai, kad Dievas žino, ką Jis su tavimi daro? Tiesiog, tik būk ramus“.

¹⁴⁸ Ir taigi, aš įėjau. Tai buvo man šioks toks priekaištas, žinote. Ir taigi, aš įėjau ir atsiguliau ant lovos. Ji atėjo pakeisti

patalynės. Ir jos rankose buvo patalynė, ir kai ji pradėjo, aš pažvelgiau, ir ten buvo . . .

¹⁴⁹ Aš mačiau se- . . . didžiulį ginklų sandėlių, kuri nušvietė saulė ir sugriuvusį iki pamatų, susprogusį į gabalėlius, saulė švietė iš Dangaus. Ir štai eina trys moterys ir vyras, ateina. Ir jie turėjo išsiėmę tokius tarsi mažus, tarsi mažus . . . kažką, kaip mažus šautuvus. Ir jis tarė: „Tai įkals vėnis“. Ir pasakė: „Mes . . . Jūs laikykite šiuos gabalus, broli Branhamai, ir mes jums atstatysime šį ginklų sandėlių“.

Ir aš atsakiau: „Gerai, aš tai padarysiu“.

¹⁵⁰ Bet Kažkas pasakė: „Nedaryk to“. Na, aš pasilenkiau, kad paimčiau gabalėlį, štai *taip*, kad pastatychiau jį štai *taip*. Ir kaip tik tada Balsas prabilo į mane, ir pasakė: „Dabar jie kelyje, kad sugražintų tave. Netikėk tuo“. Pasakė: „Jie yra tokie nuoširdūs, ir jie ateina pas tave su TAIP SAKO VIEŠPATS, bet jie klysta“. Suprantate?

¹⁵¹ Fredas Sothman, daugelis iš jų čia, buvo tiesiog ten, kai aš jiems apie tai pasakiau. Nepraėjus nė valandai, žmonės atvažiavo prie pat mano durų. Aš pasakiau: „Ten yra trys moterys ir vyras“.

- Būtent, tiksliai taip.

- Jie atvyksta su „TAIP SAKO VIEŠPATS“?

- Taip, pone, jie . . .

¹⁵² Aš pasakiau: „Žinoma, jūs žinote, ką jiems pasakyti“. Nuoširdžiai klysta, suprantate. Puikūs žmonės, bet nuoširdžiai klysta. Suprantate?

¹⁵³ Tuomet aš pagalvojau: „Na, ką aš galiu padaryti? Ką aš turiu daryti?“ Tada atėjo Meda, ir ji vėl išėjo. Ir brolis Fredis nuėjo ir pranešė žmonėms. Ir tuomet po kurio laiko, aš buvau ten, ant— ant lovų, ir pagalvojau: „Kodėl nutiko būtent taip? Kodėl aš negaliu kalbėti? Kodėl aš negaliu su kuo nors pasikalbėti, ar panašiai?“ Ir aš gulėjau ten. Įėjo Meda, ir buvo bešeinanti iš kambario.

¹⁵⁴ Aš pažvelgiau ir pamačiau, kad kažkas blykstelėjo vienoje pusėje. Ir aš pažvelgiau, ir ten buvo tas . . . mano siena atsivėrė, ir aš pamačiau Jėzų. Kiek iš jūsų kada esate girdėję mane sakant, kad aš du kartus savo gyvenime mačiau Jėzų, regėjime? Ir aš tikėjau, kad aš dar kartą Jį pamatysiu prieš laiko pabaigą, suprantate, vėl Jį pamatysiu. Taigi, aš pažvelgiau, ir padangės buvo tiesiai ten, tiesiog atrodė, kad aš žvelgiau pro sieną. Ir ten buvo Biblija, stovėjo tiesiai štai *taip*, didinga, didžiulė Biblija, stovinti padangėse. Na, ten aplink Bibliją pasirodė šviesa, ir iš Biblijos pasirodė tikrai gražus, auksinis kryžius. Ir jis stovėjo štai *taip*, ir šviesos sklido iš visų jo pusių, ir iš to kryžiaus išėjo Jis. Biblija atspindėjo kryžių, kryžius atspindėjo Jį. Jis išėjo, ir nuėjo prie pat tos vietos, kur buvau aš. Aš galiu matyti jį taip

pat aiškiai, aš galiu matyti tą kryžių, atspindintį Jo plaukus, nusidriekusius ant Jo veido.

¹⁵⁵ Jis pažvelgė į mane štai *taip*, ir Jis man pasakė: „Tu lauki, kol tau bus patvirtintas tavo naujas tarnavimas“. Jis pasakė: „Aš jau jį tau patvirtinau. Jis jau patvirtintas. Tu turi jį priimti“. Suprantate? Ir aš stovėjau ir klausiausi Jo, tik minutėlę. Ir aš prisiminiau tai. Aš to negirdėjau, tiesiog man atėjo mintis.

¹⁵⁶ Kaip žmogus, kuris visą gyvenimą buvo nusidėjęs, ir jis žino, kad yra Biblija, žino, kad yra Dievas, bet staiga jis išgirsta pamokslą, tuomet Kažkas jam sako: „Tai tu“. Tada, tas pats Žodis buvo ten visą laiką, tačiau Jis buvo jam patvirtintas, tuomet jis sako: „Viešpatie, atleisk man“. Bet tai nieko gero neduos, kol jis nepriims savo išgelbėjimo, tuomet jis išeina ir yra krikščionis. Nesvarbu, kiek jis verkia, kiek jis maldauja, jis turi priimti Jį.

¹⁵⁷ Ir Jis tuomet man pasakė: „Tu turi priimti Tai tokiu pat būdu. Tu turi patikėti tuo“.

¹⁵⁸ Aš bijau pralaimėjimo. Bet ko, aš bijau, kad aš užtrauksiu gėdą. Aš visada to bijau, stebiu, galvoju, kad nepavadinčiau neteisingai. Kadangi aš priėmiau perspėjimą iš Biblijos, kaip Mozei buvo suteikta didelė jėga, ir jis trenkė į uolą, užuot kalbėjęs jai. Aš prisimenu Eliją, kadangi jis prapliko, maži vaikai tyčiojosi iš jo dėl to, kad jis plikas; jis prakeikė tuos vaikus, ir meška nužudė keturiasdešimt du iš jų, suprantate. Ir tai nebuvo Šventoji Dvasia, bet tai buvo tas pranašas, supykęs. Ir aš—aš perėjau per visus dalykus, susijusius su tuo.

¹⁵⁹ Ir štai Jis stovėjo, kalbėjo su manimi. Ir Jis tarė: „Bet tu eini, turėdamas per daug žmonių“. Jis pasakė: „Einant su Manimi, tu eisi vienas“.

¹⁶⁰ Tuomet aš pamačiau, kad per daug rūpinausi denominacijomis ir visu kitu, suprantate, kažkas bando jums pasakyti, ką daryti ir ko nedaryti. Jūs turite sekti paskui Jį. Taigi, prisimenate regėjimą, kurį Jis man parodė apie žuvis, jūs žinote, ir tai, kad jūs negalite mokyti antgamtinių ženklų sekmininkų kūdikių. Jūs prisiminkite. Ir štai tai buvo. Ir aš esu prie pat šios naujos Žinios slenksčio.

¹⁶¹ Kai tik regėjimas mane paliko, aš pasakiau: „Amen, Viešpatie!“ Ir mano žmona stovėjo ten, vos nenualpo. Ir aš pašokau iš lovos, ir galėjau kalbėti taip gerai kaip visada. Tiesiog per sekundę, visas karštis dingo.

¹⁶² Aš paskambinau Doc Šoen ir pasakiau: „Aš norėčiau, kad jūs apžiūrėtumėte mane“.

Jis paklausė: „Ką?“

¹⁶³ Ir aš ten nuėjau, jis pažvelgė į mane, apžiūrėjo tuos sinusus, pasakė: „Pasakykite man, kas nutiko, broli Branhamai“.

Ir aš paklausiau: „Ar jūs patikėsite mano pasakojimu?“

Jis atsakė: „Kaip galėčiau tuo suabejoti? Tai įvyko“.

¹⁶⁴ Štai taip, matote. Štai taip, drauge. Dievas žino, kaip išlaikyti jus ant pelenu krūvos. Jis žino, kaip padaryti kažką dėl jūsų, kol Jis gali perduoti jums Žinią, suprantate, kad priverstų jus kažką padaryti.

¹⁶⁵ Šiandien, aš nežinau, kiek pralaimėjimo. Ne taip seniai aš užėjau, klausiausi radijo laidos. Vienas tarnautojas pamokslavo apie prisikėlimą, iš Pirmo Korintiečiams 15. Ir jis pamokslavo apie prisikėlimą. Jis sustojo pačiame savo pamokslo viduryje ir pasakė: „Žinote, tiek daug žmonių bijo pralaimėjimo“. Jis tarė: „Kai generolas Patonas prarado būrį karių, - pasakė, - tada jie pasakė jam, kad... Jis pasiuntė atgal ir jis norėjo dar daugiau, ir jie pasiuntė jam dar daugiau. Visi žuvo, ir jis pasiuntė, kad atsiųstų dar daugiau. Ir kai jis gavo tą trečią būrį, - pasakė, - kiekvieną kartą, kai tik kulka sušvilpdavo, jie bėgdavo po skarda, ar bėgdavo po kuo nors kitu, išsigandę“.

¹⁶⁶ Jis pasakė: „Atsiųskite man vyrus, ne vaikus“. Jis pasakė: „Man reikia vyrų, kurie yra pasirengę mirti. Aš nenoriu tokių, kurie bijo mirti. Jei tai, dėl ko mes kovojame, neverta mirties, tuomet laikykite juos toliau nuo manęs. Man reikia vyrų“.

Jie atsakė: „Bet jūs pralaimėjote du ar tris mūšius“.

¹⁶⁷ Jis tarė: „Aš nepralaimėjau karo. Aš tik pralaimėjau mūšį“. Kažkas prakalbo į mano širdį.

¹⁶⁸ Aš prisimenu, Eizenhaueris pasakė: „Kai aš įdedu kulką, duodamas įsakymą, ir jie užtaiso šautuvą šoviniu, jie nuspaudžia gaiduką ir jis neiššauna, tai nesuveikė, - pasakė, - aš nenumetu ir nepasiduodu. Aš išmetu kulką ir įdedu kitą, pabandau. Jei nesuveikia, aš įdedu dar kitą, kol viena iš jų suveikia“.

¹⁶⁹ Tokiu būdu tai turi būti daroma. Aš nežinau, kaip tai bus. Bet Dievas, kaip mano Teisėjas ant šios sakyklos, aš nežinau, kiek bus neiššauta, ir kiek—kiek mūšių aš pralaimėsiu, bet aš nepralaimėsiu karo. Jis man pasakė, kad Jis bus su manimi. Aš stovėsiu tol, kol nepamatysiu patvirtintos šios tarnystės, ir kol nepamatysiu jos veikiant. Aš pradėdus šį rytą, iš Dievo malonės. Aš nežinau, ar tai pavyks čia, ar tai pavyks kažkur kitur, kaip tai veiks ar kas įvyks. Bet aš eisiu tiesiai per maldos eiles, melsdamasis už ligonius, kol aš žinosiu, kas vyksta. Aš mačiau tai vykstant, du ar tris kartus.

¹⁷⁰ Aš mačiau, kaip tai įvyko Hetės namuose. Kiek iš jūsų girdėjote istoriją apie voveres ir apie mergaitę, apie moterį? Pirmajam asmeniui, iš visų mums žinomų, nuo mokinių laikų, kur kada nors buvo suteikta privilegija pasakyti: „Prašyk, ko nori“, - kai jūs ten. Ar jūs kada nors girdėjote šią istoriją? Ar jūs kada nors matėte tą moterį? Kiek iš jūsų nėra jos matęs, ir nori, norėtų pamatyti moterį, kuriai tai nutiko? Mes . . .

Heti, ar jūs atsistotumėte? Štai ta moteris.

171 Stovėjau jos namuose. Po to, kai aš pamačiau aštuonias voveres, kur absoliučiai nė vienos nebuvo aplinkui, ir, tik ištariau žodį, ir štai jos ten atsirado. Tai tiesa. Štai taip, jos ten buvo. Ir aš paklausiau: „Kas privertė tas voveres ten ateiti?“ – sėdėdamas prie jos stalo. Ir jos motina, sesuo Raight, čia brolis Raitas, sėdėjo ten. Kiek buvo prie stalo, kiek iš jų yra čia ši rytą? Pakelkite savo ranką. Na, štai jie, aplink visame pastate. Matote? Gerai, jie ten buvo. Ir aš pasakiau: „Vieną dieną. . .“ Jų luošą sesutė sėdėjo ten.

172 Aš pasakiau: „Tai turi ateiti per regėjimą, bet vieną dieną tai bus kitaip“. Kalbėjau štai taip. Netikėtai, Kažkas patepė tai (palieku tai šiems žmonėms), aš niekada nejaučiau tokio patepimo. Kodėl? Nes Heti pasakė teisingą dalyką.

173 Aš paklausiau: „Iš kur tos voverės atsirado? Jų ten nebuvo, net vietos joms nebuvo, tiesiog kaip ant telefono stulpo čia. Ir mačiau, kaip tai nutiko aštuonis kartus iš eilės“. Ir pasakiau: „Aš nežinau, iš kur jos atsirado“. Aš pasakiau: „Vienintelis dalykas, kurį aš žinau, kad kartą Dievas bandė patvirtinti Žinią Abrahamui, Jis ištarė, ir atsirado avinas, nes Jam reikėjo avino, kad patvirtintų Tai. Turbūt buvo taip, kad man reikėjo ištarti dėl savo voverės. Ir Jis tai padarė aštuonis kartus iš eilės, ar tiksliau, septynis kartus iš eilės“. Ir aš pasakiau. . .

174 Ir Heti, galbūt nežinodamas, ką moteris sako. Pažiūrėkite, kaip Tai aplenkė turtingus ir išdidžius. Pažiūrėk, kaip Tai apėjo viską ir atėjo ten pas vargšę pagyvenusią kaimo moteriškę.

175 Ir aš savo kišenėje turėjau dvidešimt dolerių, kuriuos turėjau gražinti tai moteriškei, kadangi ji ruošėsi paaukoti penkiasdešimt dolerių šiai naujai statomai bažnyčiai. Ir aš nesakau to tam, kad sugėdinčiau ją; ji iš tikrųjų negalėjo sau leisti paaukoti penkiasdešimties centų. Bet, jos širdis – Žinioje, ji norėjo. Brolis Nevilis, aš manau, priėmė tai, nenorėjo paimti likusiųjų, leido jai duoti tik dvidešimt dolerių. Ir aš kišenėje turėjau dvi dešimties dolerių kupiūras, kurias Meda man davė dėl maisto produktų, ir aš pasakiau: „Aš šiandien jai tai gražinsiu“.

176 Tuomet aš pagalvojau, Kažkas man prakalbo, sakė: „Jėzus matė, kaip ta našlė įdėjo savo tris centus, ir Jis niekada jų negražino jai“. Jis leido jai nueiti, kadangi Jis turėjo kažką didingesnio, tolimesniame kelyje.

177 Aš nežinojau, kad Jis tuo pačiu būdu kalbėjo man, apie našlę moterį, neturinčią vyro. Jos vyras buvo nužudytas. Taip pat aš nežinojau, kad tai buvo tas Pats, kai aš pasakiau: „Tuomet aš tiesiog pasiliksiu tuos dvidešimt dolerių, Tu turi jai kažką kita“.

178 Aš pasakiau: „Vienintelis dalykas, kurį žinau, kad Jehova tebėra Jehova-Jireh. Jis sugeba parūpinti auką“.

179 Ir Heti, nežinodama, ką ji sako, pakėlė galvą ir tarė: „Tai ne kas kita, kaip tiesa, broli Branhamai“. O, tai bent! Tai buvo pasakyta teisingai. Tai buvo pasakyta teisingai.

180 Maždaug tuo metu Dievo jėga ištiko tą vietą; aš niekada nejučiau tokio patepimo. Kai Tai įvyko, aš pasakiau: „Heti, TAIP SAKO VIEŠPATS, prašyk, ko nori! Man nesvarbu, kas tai yra, Dievas davė man valdžią, duoti tau pagal tavo širdies troškimą, tiesiog dabar. Jei prašysi milijono dolerių, tu gali juos turėti. Paprašyk, kad ši luoša mergaitė atsistotų ir vaikščiotų, ji tai gaus. Prašyk bet ko“.

Ji paklausė: „Ko man prašyti, broli Branhamai?“

181 Aš atsakiau: „Bet ko, ko tik panorėsi. TAIP SAKO VIEŠPATS“. O, koks jausmas!

182 Ji apsidairė aplinkui. Ten sėdėjo jos pagyvenęs žilas tėtis, kuris praktiškai buvo prikeltas iš mirusių. Ten sėdėjo jos senyva, ligota motina. Ten sėdėjo jos luoša sesutė.

183 Bet ji pasirinko tai, kas buvo teisinga. Ji turėjo du paauglius berniukus, kaip tik to nutrūktgalviškumo amžiuje. Jos brangus vyras iškeliavo į Šlovę; ji buvo krikščionė, laukė. Bet berniukai nebuvo krikščionys. Ji pasakė: „Mano dviejų berniukų sielų“. Telaimina Dievas jos širdį.

184 Aš pasakiau: „TAIP SAKO VIEŠPATS, tu juos turi“.

185 Ir štai jie, pakrikštyti į Tikėjimą. Jie pasakojo man aną vakarą, netgi, tas berniukas, plovė ten kojas, uždėjo rankas ant brolio Nevilio galvos, ir meldėsi už jį, kai jis plovė kojas.

186 Du berniukai tikriausiai sėdi kažkur čia susirinkime ši rytą. Ar jie yra, Heti, ar jie čia su tavimi? [Sesuo Heti sako: „Jie ten, gale“—Red.] Gale, gale. Kur jūs esate, berniukai? Pakelkite savo rankas. Kur yra tie du berniukai? Štai jie, stovi ten gale. Telaimina jus Dievas. Gerai. Štai taip.

187 Taigi, kas įvyko? Tas pats dalykas, nesvarbu kas, ji būtų. . . ko ji būtų paprašiusi, ji būtų tai turėjusi. Ji galėjo tai gauti.

188 Taigi, aš laikiu, kad pamatyčiau tai įvykstant. Tai bus žmonių nuostata Žinios atžvilgiu. Suprantate, kaip ji tai pasakė? Ji pasakė būtent tai, ką reikia. Tai, ką jūs sakote - tai ir padaro. Ką jūs sakote!

189 Pažvelkite į sirofinikietę, kai ji atėjo pas Jėzų. Ji pasakė: „Viešpatie, mano dukrą labai vargina demonas. Dovydo Sūnau, atėik išgydyk ją“.

190 Jis atsakė: „Man nedera imti vaikų duoną ir duoti ją jums, šunims“.

191 Fju! Kas, jeigu Jis būtų tai pasakęs kai kam iš mūsų? Mes sakytume: „Vadina mane šunimi? Hm, Jame vis tiek nieko nėra! Didžioji bažnyčia teisi. Jis niekas kitas kaip šventas velenėlis.“

Jis niekas kitas kaip Belzebubas“. Mes turėtume tokią nuostatą. Bet ne ji.

¹⁹² Ji pasakė: „Tai tiesa, Viešpatie. Tu esi visiškai teišus. Bet šūnys noriai ėda likučius, kurie krenta nuo vaikų stalo“.

¹⁹³ Tai palietė Jį. Jis tarė: „Dėl šio pasakymo, demonas paliko tavo dukterį. Dėl šio pasakymo!“

¹⁹⁴ Tai jūsu nuostata, draugai. Argi Jis to nepasakė? Jūs turite tuo patikėti, draugai. Jūs, netikėkite manimi, aš esu žmogus; bet jūs tikėkite tuo, ką aš jums sakau, tikėkite Žinia. Jeigu jūs netikite pasiuntiniu, tikėkite Žinia. Jei žmogus įeity į kambarį su telegrama, nesvarbu kas, kaip tas žmogus atrodė ar kas jis buvo, didelis ar mažas, jūs tikite tuo, kas parašyta telegramoje, ne žmogumi. Dievas siuntė mane, kad jums pasakyciau. Aš turiu Žinią. Dievas siuntė mane pasakyti jums, kad Jis prisikėlė iš mirusiųjų, kad Jis yra čia ši rytą. Jis tai įrodė ženklais ir stebuklais, kad Jis yra čia, ir kiekvienas iš jūsu galite būti išgydytas nuo savo ligų, jei tik ateidami turėsite teisingą nuostatą. Ar padarysite tai, kol mes dainuosime „*Tiktai Tikėk*“.

¹⁹⁵ Taigi, tie, už kuriuos bus meldžiamasi, atekite tiesiai čia, ir išsirikiuokite štai čia aplink. Taigi, neikite, nebent jūs tikite visa savo širdimi.

¹⁹⁶ Brangusis Viešpatie, tai valanda. Aš meldžiu, kad Tu išgydytum šiuos žmones, Viešpatie. Ir pašventink ši aliejų. Tebūna Tau šlovė, Tėve. Mes siunčiame juos Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

¹⁹⁷ Norėčiau paklausti, ar mes galėtume paprašyti, kad tie žmonės, kurie stovi čia, *šioje* pusėje, jeigu yra galimybė, ar jie galėtų šiek tiek padaryti vietos čia, kad mes galėtume prieiti prie žmonių, jeigu jūs galite. Tiesiai pro čia, išeinant štai čia. Tuomet jie visi galėtų ateiti štai čia, tiesiog eilėje, kad sudarytų viena eilę, išeinant štai ten.

¹⁹⁸ Kažkas turi įvykti, broli Nevili. [Brolis Nevilis sako: „Amen. Tai vyksta tiesiog dabar. Šlovė Viešpačiui! Jėzus yra čia. Taip. Kiekvienas iš jų yra išgydytas Dievo Jėga“—Red.] Amen.

¹⁹⁹ (Ką sakote? Tiesiai... Na, ne, tiesiog tiesiai ten. Brolis Nevilis ir aš, taip, mes melsimės už juos pačiame gale. Taigi, negalite jų atvesti štai čia, kadangi jūs, jeigu padarysite, jūs... Minutėlę...?..).

²⁰⁰ Dabar leiskite man pasakyti laukiančiai auditorijai: *Tai* yra Dievo Žodis, Kurį aš... Pagal ką aš gyvenau, ir pagal ką mirsiu, per Dievo malonę ir pagalbą. Dievas yra mano didis Teisėjas, aš pasakiau jums Tiesą. Aš mačiau, ir visi tie dalykai artėja. Net iš mažos žuvytės, kuri buvo atgaivinta ten, ar jūs kada nors girdėjote tą istoriją? Ten sėdi vyrai, tiesiai ten gale, abu jie, buvo ten, kai tai įvyko; pasakiau dieną prieš tai, kai tai įvyko. Taigi, kaip aš galiu pasakyti jums tuos dalykus, kurie yra? Suprantate,

aš noriu pamokslauti, vieną iš tų vakarų, „Atsvara“. Žmogus gali jums ką nors sakyti, ir tiesiog toliau tai plėtoti, bet jei tam nėra Rašto atsvaros, tai galiausiai sugrius. Jei šis išvalgumas, šie regėjimai ir kiti dalykai, apie kuriuos aš jums pasakojau, jeigu tai nebūtų Tiesa; pirmas dalykas, štai yra Biblija, kad tai paremtų, ir yra Šventoji Dvasia, kuri įrodo, kad aš sakiau Tiesą.

²⁰¹ Taigi, aš buvau maždaug keturiolika metų veikloje, išgyvenau visus kritikus, kurie tik galėjo stoti prieš mane. Išsilavinę, protingi, visa kita, nė vieno karto jie negalėjo . . .

²⁰² Tuomet žinote, ką jie pasakė? Jūs tai girdėjote čia. Jie sako: „Žmonės auditorijoje, vaikštinėja aplinkui, kalbasi su žmonėmis“. Pirma jie sakė, kad tai buvo žmonės iš mano bažnyčios, kurie eina ten ir daro. Tuomet jie negalėjo to patvirtinti, jų ten per daug.

²⁰³ Kitas dalykas, jie sakė, kad: „Tai būtų tarsi broliai, - kurie eina su manimi, - jie stovi gale ir sako: „Šiam žmogui su klausa, ausyse““.

²⁰⁴ Tada jie sakė, kad, „Bilis Polis, Bilis Polis ateina ir—ir nueina ten ir perskaito tai, kas kortelėje, ką žmonės sako. Jei jiems kas nors negerai su ausimis, jis sako: „jū ausys“ ar „jū skrandis““.

²⁰⁵ Kaip iš viso tiems, kurie iš viso neturi maldos kortelių? Kaip iš viso galima išpranašauti dalykus, kurie įvyksta tobulai? Kaip tai gali būti? Tai neįmanoma. Kiekvienas žino, kas turi sveiką protą.

²⁰⁶ Tą patį jie kalbėjo ir apie Jėzų, kai Pilypas nuėjo pas Natanaelį. „Jis buvo Jėzaus draugas“. Jis pasakė: „Žinoma, jis viską Jėzui papasakojo. Jis vaikščiojo paskui jį“.

²⁰⁷ Ir tuomet tie mokiniai pasakė, ar tos didžiosios bažnyčios mokiniai pasakė: „Šis Žmogus yra Belzebubas. Jis yra Belzebubas. Jis yra ateities spėjėjas“.

²⁰⁸ Jėzus pasakė: „Aš jums už tai atleisiu. Bet vieną dieną Šventoji Dvasia ateis ir darys tą patį, vienas žodis prieš Tai, niekada nebus atleistas“. Taigi, jei . . .

²⁰⁹ Aš buvau sąžiningas su jumis, žmonės, tiesiog sąžiningas, koks aš tik mokėjau būti. O, galbūt aš prieštaravau kai kuriems jūsų įsitikinimams, kuriuos jūs turite teologijoje ir kita. Bet priežastis, dėl ko aš tai darau, Paulius pasakė: „Jei ateitų angelas iš Dangaus ir pamokslautų ką nors kita, išskyrus tai, ką sako Biblija, - ir tai, ko jis mokė, - tebūnie jis prakeiktas“.

²¹⁰ Taigi, aš turiu sekti tik, kas pasakyta Biblijoje. Jei Biblijoje pasakyta: „Jis yra tas pats vakar ir per amžius“, - aš tuo tikiu. Tiesiog kas pasakyta Biblijoje, būtent tuo aš ir tikiu. Aš tiesiog taip ir sakau. Aš neturėjau jokio išsilavinimo, neturėjau jokio apmokymo. Aš tik klausiau Šventosios Dvasios ir Biblijos. Ir iki šiol, iki šio Velykų ryto, per trisdešimt vienerius metus, Jis niekada manęs nenuvylė.

211 Ir aš pasakysiu jums, kad Šventoji Dvasia man pasakė apie ši ateinantį tarnavimą, pastaruosius du ar tris metus, ir aš kalbėjau visur bažnyčioms. Ir Visagalis Dievas man Teisėjas, tiesiai čia, šioje Salemo pusėje, tos voverės atsirado iš niekur, kur visai nebuvo voverių. Tiesiog ten su Čarliu, kuris stovi ten gale, ir daugeliu iš jų čia, Kentuckyje; tos voverės atsirado ten, kur jų nebuvo, ir kur pasakiau, kad jos bus. Kur Tony ir kiti, Banks, sėdintys čia. Ir tai įvyko, tiksliai. Grįžau atgal, ir pirmas žmogus, kuriam tai buvo pasakyta, buvo ta moteris, sėdinti tiesiai ten, ir štai, prašom. Kitą rytą ten, kai aš sirgau dėl mano gerklės būklės, aš mačiau Jėzų, stovintį priešais mane, ir Jis man pasakė, kad tarnavimas jau yra man patvirtintas.

212 Taigi, kas turi įvykti, aš nežinau. Bet, vienas dalykas, aš turiu atidėti į šalį aną, kad įeičiau į ši. Vienintelis man žinomas būdas, kaip tai padaryti. Tebūnie tai dabar žinoma, tegul tai bus išraižyta, kaip ši rytą sakė Jobas, geležine plunksna, ant uolos. Aš nežinau, ką daryti. Vienintelis dalykas, kurį aš žinau, taiėjimas į priekį. Jis man pasakė. Ir Dievas yra mano Teisėjas, Jis man pasakė. Aš pasakiau jums Tiesą. Ir jeigu Dievas patvirtino ir pasakė jums, ir nė vieno karto, niekas iš čia esančių, niekas negalėjo nurodyti, kad kažkas negerai, tuomet tai taip pat yra tiesa. Taip pat, tai tiesa.

213 Taigi, kai aš ateisiu čia, ir atsistosis eilės gale, aš paimsiu ten vyresnįjį, brolių Nevilį, dievobaimingą vyrą, mūsų pastorių čia, kad pateptų žmones, aš dėsiu rankas ant žmonių, nes Jėzaus pavedimas, po Velykų buvo: „Eikite, dėkite rankas ant ligonių, ir jie pasveiks“.

214 Aš nežinau, ką Jis man pasakys, šios eilės metu. Aš bandysiu pajauti tą ypatingą patepimą. Aš nežinau, kas įvyks. Aš nežinau. Kad ir kas tai būtų, aš darysiu tai, kaip Jis man pasakys.

215 Taigi, ateiškite, atkeikite su pripildyta širdimi. Nesvarbu, jeigu Jis jus sudraus, jeigu Jis nieko jums nesakys, nepriklausomai nuo to, kas tai yra, jūs nueikite dėkodami Jam, suprantate. Nes, darbas atliktas, tai būdas pasiekti jus.

216 Taigi, broļau, su ta koja, aš noriu, kad jūs patikėtumėte tuo. Jeigu Jis, telefonu, galėjo patraukti nuo jūsų tą skrandžio problemą, Jis tikrai patrauks nuo jūsų tą jūsų kojos būklę ši rytą, suprantate. Dabar jūs tikėkite visa savo širdimi.

217 Ir ta moteris su tuo mažu kūdikiu, kuris turėjo širdies problemą, daugiau neabėjokite. Tikėkite! Tikėkite!

218 Dabar aš noriu, kad visi bažnyčioje melstūsi. Ir aš nulipsiu, kad melstis. Visi jūs dabar tiesiog būkite maldoje, kol aš pravesiu šią maldos eilę, prašydamas, tiesiog dėdamas savo rankas ir tardamas palaiminimą.

219 Ir, atminkite, jei kas nors iš jūsų turite kokią nors neišpažintą nuodėmę, tebūnie jums tai žinoma, kad Dievas niekada neišgydys jūsų su ta neišpažinta nuodėme. Sutvarkykite tai, prieš jus praeinant čia, kadangi nuo to jums gali pasidaryti dar blogiau. Suprantate?

220 Taigi, tai nėra išvalgumas. Išvalgumas - aš surandu tuos dalykus. Bet, ir tai nėra išvalgumas, aš ieškau naujo tarnavimo. Ar visi jūs gerai suprantate? Gerai. Dabar tikėkite.

Taigi, melskimės, kai palenkiame savo galvas.

221 Tėve Dieve, ant šios sakyklos vis dar yra mano pirštų antspaudai, valandų valandas, jau beveik trisdešimt ar daugiau metų, kaip aš stoviu čia pamokslaudamas, ir visame pasaulyje. Ir Tu patvirtinai Evangeliją, kurią aš pamokslavau, kadangi Žinia atėjo iš Tave. Aš niekada nesilankiau jokiose mokyklose, niekada su niekuo nesitariau, tik su Tavimi, skaičiau Tavo Žodį ir laukiau, ką Dvasia pasakys, ką daryti.

222 Ir taigi, Viešpatie, Tu žinai apie šį tarnavimą iš Morkaus 11:23, ir žinai, kad valanda arti, žinai, kad aš kalbėjau tiesą apie tas voveres, ir apie sesę Heti bei jos berniukus. Dabar, Tėve, ir žinant kad tas regėjimas atėjo man ten, esant lovoje, aną rytą. Aš mačiau tą Bibliją, ir tuomet kryžių, ir paskui Tave. Ir mano protui buvo apreikšta, kad aš turiu tai priimti, kadangi tai yra patvirtinta.

223 Dabar, Viešpatie, šį rytą aš išeinu ir stoju prieš savo bažnyčia, šį Velykų rytą, meldamasis, kad Tu pakeltum mane naujai dovanai, galingesnei, dėl žmonių, galingesnei. Ne dėl mano išgelbėjimo; nes Tu mane jau išgelbėjai, Viešpatie. Ne dėl savęs; aš atsisakiau visų didžiųjų dalykų, kad pažinčiau Tave. Kaip Tu man pasakei ten, toje didingoje šventykloje, anądien: „Aš esu tavo dalis“. Dabar, Viešpatie, leisk man būti Tavo dalimi, kad galėčiau rasti Tavo palankumą, kad Tavo Dvasia įeitų į mane. Ir kai aš dėsiu rankas ant šių brangių, kenčiančių žmonių, te Tavo Dvasia, Viešpatie, atlieka likusį darbą. Tai viskas, ką aš žinau, ką daryti, Viešpatie.

224 Aš prisimenu savo pavedimą, aš buvau „gimęs melstis už sergančius žmones, padaryti taip, kad jie patikėtų, ir būtų nuoširdus, kai meldžiasi“. Viešpatie, aš tiesiog... aš nežinau, kaip dar daugiau būti nuoširdesniu. Aš—aš... Jie kenčia, Viešpatie. Ir aš—aš pats kenčiu. Prašau, Brangus Dieve, suteik tai, kad jie būtų išgydyti, kiekvienas iš jų.

225 Dabar aš ateinu, Viešpatie, tikėjimu, kaip Mozė žengė Raudonosios jūros link. Aš žengiu nuo šios šventos sakyklos, į šią maldos eilę, Jėzaus Kristaus Vardu. Te Dievas, Kuris davė man tas voveres, Dievas, Kuris davė seseriai Heti tuos žodžius, Dievas, Kuris liepė man juos ištarti, te Jis eina su manimi. Aš einu Jėzaus Kristaus Vardu. [Brolis Branhamas palieka mikrofoną ir eina melstis už ligonius, daugelis jo žodžių girdisi neaiškiai—Red.]

226 Šėtone, aš pasmerkiu . . . tave, Jėzaus Kristaus Vardu, palik kūdikį. Palik tai, išėik iš šio vaiko; eikite, ir kūdikis bus sveikas.

227 Aš dedu rankas ant savo brolio Jėzaus Kristaus Vardu, ir pasmerkiu jo kūno kančias. Amen.

Jėzaus Kristaus Vardu, suteik jai jos prašymą.

228 Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, suteik seseriai Rūtai jos išgydymą. Amen.

229 Aš pasimelsiu už kūdikį. Bet aš— aš nulipsiu nuo šios sakyklos . . . Kur jūs gyvenate? [Sesuo sako: „Blumingtonė“ — Red.] Blumingtonė, Indiana? Parašykite man laišką apie šį kūdikį. Dabar čia, patinimas aplink skrandį. Ar jūs patikėsite, ponija, kad tai tiesa? [„Aš tikiu, kad tai tiesa.“]

230 Tuomet, Tėve, aš dedu rankas ant . . . šio kūdikio ir pasmerkiu šį demoną. Pasitrauk nuo kūdikio. Ir te . . . ? . . . Tebūna jis dabar normalus ir te kūdikis pasveiksta.

Jūs parašykite man laišką, už poros dienų.

231 Matote tą žvairą kūdikį, gulintį ten? Jeigu jūs daugiau neabejosite, jūs vėl atnešite šį kūdikį ir parodysite jį, kad jis normalus ir sveikas.

232 Aš dedu rankas ant šios sesers. Ir tegul ji turi sirofinikietės nuostatą. Ir te ji būna išgydyta Jėzaus Kristaus Vardu . . . ? . . .

Te širdis būna sveika, Jėzaus Kristaus Vardu.

233 Aš ištariu tuos žodžius. Ji turi išgyti. Kitaip negali būti. Jėzus pasakė: „Aš galiu, jei tu patikėsi“. Taigi, jeigu Jis gali padaryti, kad tiesiog štai *taip* atsirastų voverė, kaip jis kartą padarė tai su avinu, Jis gali padaryti, kad širdis taptų normali ir sveika. Taip turi būti.

Jėzaus Kristaus Vardu, te ta širdis būna sveika. Suteik tai.

234 Taigi, argi tai nėra paprasta? Tai paprasta. Dievas yra toks paprastas, kad mes pralekiame virš to. Taigi, jūs tiesiog būkite pakankamai paprasta, kad daugiau apie tai net nebegalvotumėte. Viskas bus gerai.

235 Viešpatie, te mūsų sesuo pasveiksta Jėzaus Kristaus Vardu. Amen. Sesuo . . . ? . . .

236 Viešpatie, dabar aš ištariu tuos žodžius, sąžiningai, kaip tik galiu išpažinti prieš žmones. Aš pasakiau jiems: „Jeigu pasakysite šitam kalnui: ‚Pasitrauk‘, - ir neabejosite, jūs galite turėti tai, ką pasakėte“. Jėzaus Kristaus Vardu, te ši negalia bus pašalinta, ir visos bėdos, kurias jūs turite. Neabejokite dabar. Artinkitės dabar prie Jo.

237 Viešpatie, aš dedu savo rankas ant šio mažylio, turinčio siaubingą galvos skausmą. Jėzaus Kristaus Vardu, tegul jis būna išgydytas. Amen.

238 Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, te šis kalnas pasitraukia nuo jo, te jis būna išgydytas. Tegul mūsų brolis dabar pasveiksta...?.. Amen.

239 Kurčias ir nebylys; kurčėnebylys. Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu! Aš stovėjau ir pamokslavau diena iš dienos, metai iš metų, aš per visą savo gyvenimą nemačiau, kad tikėjimas susilietų su Tavimi, ir nieko nebūtų nutikę! Dabar, jis negirdi savo ausimis, ir įtrūkęs skrandis. Te jis būna išgydytas, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Dabar, neabejokite.

240 Viešpatie, Tu žinai jo kūno negalias. Su ant jo uždėtomis rankomis, su nuoširdžia širdimi, te jis būna išgydytas, Jėzaus Kristaus vardu. Amen.

241 Mirtis beldžiasi į vienas duris, tikėjimas - į kitas. Dieve, nuritink akmenį ir leisk tikėjimui paimti viršų. Te vėžys palieka ją, Jėzaus Kristaus Vardu.

242 Viešpatie, te jis bus išgydytas. Aš dedu ant jo rankas. Žinia vis dar skamba šiose sienose. Jėzaus Kristaus Vardu, te jis būna išgydytas.

243 Tėve Dieve, aš dedu rankas ant savo brolio. Tebūnie, Viešpatie, Tavo Dvasia ir jėga suteikia jam jo prašymą. Tebūnie tai, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Tai baigta. Neabejokite tuo dabar.

244 Viešpatie, mūsų brolio troškimas - ateiti į Tavo Akivaizdą su tokia jo esančia būkle. Dabar, Jėzaus Kristaus Vardu, te jis gauna tai, ko jis prašo. Amen.

245 Koks didis dalykas! Te Šventoji Dvasia nužengia ant šio vaiko, Dievo šlovei, kad jie galėtų atvesti jį į jo...?.. Dėl Dievo Karalystės, te jis gauna tai. Amen.

246 Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu, tebūna taip, kad mūsų sesuo būtų išgydyta, ir jos prašymas būtų išpildytas, Jėzaus Vardu. Amen.

247 Tebūnie tai atlikta. Jūs gausite Šventąją Dvasią. Niekas negali sulaikyti jūsų nuo...?.. Jūs turite gauti! Jūs turite priimti Ją, nes Dievas taip pasakė. Jūs pasiruoškite Ją priimti.

Tiesiog prasilaužkite per tai. Tiesiog pasakykite...?..

248 Dangiškasis Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu, suteik mūsų sesei jos prašymą. Amen.

249 Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu, suteik mūsų sesei jos prašymą. Te ji bus išgydyta. Amen.

250 Jis galėjo padaryti, kad atsirastų voverė, septynis kartus iš eilės. Jis galėjo duoti tai moteriškai viską, ko ji prašė; Jis duos tai ir jums...?..

251 Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, suteik mūsų sėsei jos prašymą. Tai Tavo Žodis. Ačiū Tau. Ir tebūnie tai jai suteikta, Tėve, per Jėzų Kristų. Amen.

252 Jūsų mylimieji? Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu suteik šiems...?...

253 Viešpatie, ši žydų moteris...Tu esi Abrahamo Dievas. Suteik tai, Jėzaus Kristaus Vardu, jos prašymą. Tebūnie taip!

254 Jėzaus Kristaus Vardu, Dangaus Dieve, išpildyk jos prašymą. Amen.

255 Ši maža mergaitė. Kaip tik tu atėjai ant pakylės čia, Dievas pasakė man apie tavo gyvenimą. Jis patrauks iš tavęs tą nervingumą.

256 Viešpatie, aš pasmerkiu tą šios mergaitės nervingumą. Te jis palieka ją šią valandą ir ji išeina iš čia laiminga. Tebūnie tai, Jėzaus Kristaus Vardu.

257 Dangaus Dieve, Kuris prikėlei Savo Sūnų Jėzų, prisikėlime, kuri mes švenčiame, te ji dar labiau švenčia tai šiandien...?... Jėzaus Vardu. Amen.

258 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Vardu aš dedu rankas ant savo sesers, prašydamas, kad ji dabar būtų išgydyta, Jėzaus vardu.

259 Viešpaties Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Vardu, te mūsų sesuo būna išgydyta. Amen. Tai negali jos sulaikyti. Tai turi išeiti. Eikite, tai tiesiog turi išeiti.

260 Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, te mūsų sesuo būna išgydyta. Amen. Jėzaus Kristaus Vardu, aš išgydysiu tai, mano sese. Amen.

Jėzaus Kristaus vardu aš išgydau savo seserį. Amen.

Jėzaus Kristaus vardu aš išgydau savo seserį.

Jėzaus Kristaus Vardu, aš išgydau tai, mano sese.

Jėzaus Kristaus Vardu, aš suteikiu jai jos prašymą. Amen.

261 Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, aš suteikiu šiai motinai jos prašymą.

Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, aš suteikiu jai jos prašymą.

Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu, aš suteikiu jai jos prašymą.

262 Šėtone, aš išvarau tave lauk. Jėzaus Kristaus Vardu, palik moterį.

263 Ilgą laiką buvote surišta. Dabar jūs esate laisva. Jūs pasveiksite. Viskas bus dabar gerai. Tikėkite tuo dabar.

264 Dieve, Jėzaus Kristaus Vardu, aš suteikiu šiai seseriai, kuri yra luoša, jos išgydymą. Amen.

265 Jėzaus Kristaus Vardu, aš suteikiu šiai seseriai jos išgydymą. Amen.

266 Jėzaus Kristaus Vardu, sese, aš suteikiu jums jūsų išgydymą. Amen. Tebūnie tai!

267 Aš pasitikiu Dievu, kad aš nedarau klaidos. Suteik tai, tikėjimu. Tebūnie tai!

268 Ar jūs tikite, kad Dievas taip pat ir jums suteiks jėgų išgyti nuo širdies ligos? Ar jūs tikite ta istorija, kurią aš ką tik papasakojau? Visa savo širdimi? Tuomet aš suteikiu jums jūsų išgydymą. Jėzaus Kristaus Vardu aš suteikiu jums jūsų išgydymą.

269 Koks šios moters vardas, kuri ką tik sugrįžo ten? Ar jūs gyvenate kur nors čia netoliese? [Sesuo sako: „Taip“—Red.] Jūs atminkite, kad esate išgydyta! Tai tiesiog tiesa, kaip kad aš stoviu čia.

270 Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu, suteik tai, aš meldžiu, jos išgydymą. Amen.

271 Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu, leisk, te ji gauna savo išgydymą. Amen!

272 Aš—aš—aš skelbiu jums... Aš—aš—aš... Iš Dievo malonės, per Dieviška dovana, aš suteikiu jums jūsų išgydymą! Taip pat išvarau tą demoną.

273 Jūs tikite, sese Rose? O Viešpatie, dangaus ir žemės Kūrėjau, suteik šiai seseriai Rose Austin ši išgydymą, Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen. Štai ir viskas, sese Rose, dabar eikite tikėdama.

274 Viešpatie, suteik mūsų sesei jos išgydymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen...?...

275 Ar jūs tikite tuo? Jūs tikite kiekviena to dalele. Tuomet aš suteikiu jums, Jėzaus Vardu, jūsų prašymą. Dievas padarys ją sveiką.

276 Tebūna taip, Viešpatie, kad jos brolis bus išgydytas fiziškai ir dvasiškai, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen!

Tebūna tai valanda, kai...?...

277 Viešpatie, aš dedu ant jos rankas, kai ji yra visiškai beviltiška gydytojams ar bet kokiems vaistams iš medicinos mokslo. Bet, ne susitikimui su prisikėlusiu Kristumi. Jėzaus Vardu, te ji būna išgydyta. Amen.

...?...

278 Viešpatie, suteik mūsų sesei, atidžiai išklausyk jos prašymo, stebėdamas kiekvieną jos pasakytą žodį. Tai dėl Karalystės. Aš meldžiu, kad Tu suteiktum tai jai, Jėzaus Vardu. Amen.

[Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.]...?...

279 Viešpatie, kaip Tavo tarnas, klausydamasis šios motinos šauksmo, dėl savo kūdikio, aš pasmerkiu demoną, kuris tai padarė.

280 Ir ant moters tikėjimo išpažinimo, aš išvarau šį demoną. Tu nebegalėsi suluošinti šio vaiko. Būk išgydytas Jėzaus Vardu. Amen.

Ji ką tik buvo išgydyta, sesė. Tik nė kiek tuo neabejokite. Telaimina jus Dievas, broli. Tai jūsų kūdikis? Te jis gauna Šventąją Dvasią!

281 Ar negalėtumėte paimti kūdikį kur nors, ir kelias minutes paklausti tai. Aš manau, kažkas nutiko kūdikiui. Jūs tai gausite. Ar jūs tuo tikite?

282 Jėzaus Kristaus Vardu te mūsų brolis gauna savo išgydymą.

283 Viešpatie, tę Visagalio Dievo Jėga pasmerkia jo kūno negalia, ir pripildo jį Šventąja Dvasia. Tai valanda ir laikas. Jėzaus Kristaus Vardu, aš duodu Ją jums. Amen.

284 Cukrus išnyko. Jūs gavote Šventąją Dvasią. Kiek laiko jus vargino negalia...?..Visą jūsų gyvenimą. Ar jūs tikite, kad Kristus jus išgydys ir išlaisvins jus iš šios negalios; padarys jus normalų?

285 Jūsų vaikas? Jūsų—jūsų pėda. Jūs tiesiog atvykote viena? Jeigu aš turėčiau, jei—jei aš turėčiau savyje jėgų, suprantate! Bet aš tikiu, kad Dievas padės man turėti tikėjimą dėl to. Aš padarysiu viską, kas mano galioje. Ar jūs tikite manimi? Ar jūs tikite ta istorija apie tas voveres? Jūs tikite? Jūs tikite, kad tai įmanoma, ši rytą, kad Dievas gali išgydyti jūsų kūną, ir jūs vėl vaikščiosite, vaikščiosite taip, kaip turėjote vaikščioti pradžioje? Kažkas tiesiog nutiko jums gimimo metu, yra kažkas, kas šiek tiek sutrikdė tai, ir jūs tiesiog neteisingai užaugote. Tiesiog kaip šaka auga ant kitos šakos, spausdama ją žemyn. Na, jeigu ta šaka galėtų pasitraukti nuo tos šakos, ji išsitiesintų ir augtų teisingai. Suprantate? Ar ne taip? Tai prakeiksmas. Tai prakeiksmas. Jei tas prakeiksmas galėtų pasitraukti, tuomet jūs pasveiktumėte. Suprantate?

286 Viešpatie, aš galvoju, kas jei tai būtų mano vaikas, kas jei tai būtų mano brolis? Tikėjimu aš panaikinu prakeiksmą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

287 Viešpatie, aš dedu savo rankas ant jo, ir prašau jo išgydymo, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

288 Tėve Dieve, Jėzaus Kristaus vardu, aš dedu rankas ant šios kenčiančios moters, prašydamas jos išgydymo. Amen.

Sese Nash, prieš kelerius metus Dievas išgelbėjo jus nuo vėžio.

289 Viešpatie, suteik seseriai Nash jos prašymą. Kaip Tavo tarnas, aš prašau to. Tebūnie tai. Tai atsakymas, sese Nash.

Jėzaus Kristaus Vardu, suteik mūsų sesei jos prašymą. Amen.

²⁹⁰ [Brolis ir sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Ačiū, broli, ir grįžkite pas savo žmones, kurie buvo ten. Te Dievas suteikia tai. Tiesiog nuostabus laikas, jūsų žmonės susirinko aplinkui, kai aš ten buvau. Jūs buvote Bombėjuje, kai mes ten buvome? Na, tuomet jūs tikite tais dalykais, kuriuos aš... jūs girdėjote?

²⁹¹ Viešpatie, kai jis grįš pas savo žmones anapus jūros, te jis keliauja pripildytas Dievo Jėgos, išgydytas dėl kiekvieno prašymo, kurio jis prašo. Te jis keliauja ir gauna tai, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁹² Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Vardu, te mūsų sesuo gauna savo prašymą.

²⁹³ Viešpatie, išpildyk mūsų sesers prašymą. Te jos problema liaujasi tiesiog dabar, prisikėlimu per Jėzų Kristų. Amen. Sese, tai turi būti, tiesiog turi būti!

²⁹⁴ [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Jūs norite, kad tai būtų pakartota Evangelijoje? [„Taip“.]

²⁹⁵ Viešpatie Dieve, kai ši jauna moteris stovi čia, ne dėl kokių tai savanaudiškų paskatų. Ji meldžiasi už savo brolių, turintį infekciją kraujyje. Aš suteikiu jai jos prašymą. Angelo man duotu pavedimu; ir Jėzaus Kristaus regėjimu, prieš kelias savaites mano kambaryje; aš suteikiu šiai merginai jos prašymą. Amen.

²⁹⁶ Tai turi būti. Ar jūs gyvenate netoliese? [Sesuo sako: „Memfis, Tenesis“—Red.] Memfis, Tenesis. Parašykite man laišką. Jūs—jūs—jūs gausite savo prašymą.

²⁹⁷ Brolis Grimsley. [Brolis kalba su broliu Branhamu—Red.] Telaimina jus Dievas, broli Grimsley.

²⁹⁸ Viešpatie, mes galime prisiminti, kaip toli nuėjo šis brolis, ir iš kokios duobės jis buvo ištrauktas. Jis nori daugiau Tavo Dvasios, Viešpatie. Aš jam suteikiu tai, Jėzaus Kristaus Vardu. Matydamas jo praėjusius darbus, kad jis stengėsi sekti Tavimi, tuomet, Jėzaus Kristaus man duoto pavedimo Jėga, patvirtinta Angelo ir regėjimo, aš suteikiu broliui Grimsley jo troškimą. Pripildyk jį tikėjimo pilnatve, ir kad turėtų dar artimesnį vaikščiojimą.

²⁹⁹ Kas, jeigu aš jums pasakyčiau: „Eikite ir būkite sveikas, dėl Dievo karalystės“? Ar jūs tikite tuo, ką aš pasakiau apie tas voveres ir tuos, ir ar tikite, kad tai tiesa? Tuomet Jis, Jis duoda man tai, ką aš sakau šiam „kalnui“...?... Jūs neturėsite kitos. Jūs neturėsite kitos. Daugiau nebebus ligos, jūs abu būsite sveiki.

³⁰⁰ Aš suteikiu jai šį prašymą, kurio ji prašo, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

301 Tėve Dieve, suteik tai mūsų sesei, jos prašymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Gerai, sese, eikite, tikėkite tuo.

302 Tėve, kai ši moteris praeis, aš meldžiu, kad Tu suteiktum jai jos prašymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

303 Jėzaus Kristaus Vardu, aš duodu šiai moteriai jos prašymą. Amen. Neabejokite tuo.

304 [Sesuo kalba su broliu Branhamu—Red.] Ar jūs tikite, kad jūs tai gausite? [„Taip“.] Tuomet aš suteikiu jums jūsų prašymą, per Jėgą, suteiktą man per Jėzaus Kristaus pavedimą, ir paliudyta . . . ? . . . Eikite, ir—ir Dievas tebūna su jumis.

305 Broli Fredai, kas jūsų širdyje? [Brolis Sothman kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Broli Fredis Sothman, aš pasmerkiu tuos nuodus jūsų kūne. Te jie palieka jus, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

306 Broli Kollins. [Brolis Kollins kalbasi su broliu Branhamu—Red.]

307 Viešpatie, šis brangus brolis siekia Šventosios Dvasios krikšto. Viešpatie, su visu tuo, kas manyje, aš skelbiu šį Palaiminimą ant brolio Kollins. Suteik tai. Te Šventoji Dvasia nužengia ant jo, ir te jis būna pripildytas Šventosios Dvasios! Amen.

308 Broli Kollins, jūs turite Ją priimti, Ji tiesiog turi ateiti. Dievas tik išbando mus.

309 Viešpatie, suteik jo prašymą. Te jis tarnauja Tau, ir jo šeima tarnauja Tau, visa savo širdimi.

310 Dieve, suteik mūsų sesei jos prašymą. Visa, ko ji prašė, te ji gauna tai, per Jėzų Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

311 Viešpatie, suteik šiam broliui jėgos, kad padėtų savo bažnyčiai. Tebūna tai suteikta. Aš duodu jam šią stiprybę, per Jėzų Kristų. Amen.

312 [Sesuo kalba su broliu Branhamu—Red.] Sese, tai siaubingas dalykas, kurį jūs turite, nervingumas. Ar jūs tikite, kad tai, ką aš jums pasakysiu, yra tiesa? [„Taip, tikiu“.] Ar jūs tikite tuo dabar, kad aš—aš pasakiau jums tiesą? [„Taip“.] Tuomet aš duodu jums jūsų išgydymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Tiesiog taip tikra, kaip aš stoviu prie sakyklos, jūsų nervingumas nuo jūsų pasitraukė.

313 [Brolis kalbasi su broliu Branhamu—Red.] . . . ? . . . Tai gerai matoma visur, aplink jus.

314 Viešpatie Dieve, čia esančiam mano brangiam broliui, jo dvasios gelmių gelmė šaukia kaip gelmė šaukiasi Gelmę. Jis nori Šventosios Dvasios. Jis gerbia Tavo tarnavimą, Viešpatie, visais imanomais būdais. Šventosios Dvasios Jėga, te Ji nužengia ant mano brolio, ir te jis būna pripildytas Dievo Jėgos ir malonės, Šventosios Dvasios. Priimk jį, nes aš pavedu jį į . . .

EIKITE, PASAKYKITE LIT60-0417M

(Go, Tell)

VELYKŲ ŽINIOS SERLIOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba Velykų sekmadienio rytą, 1960 m. balandžio 17 d., Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org